

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ALFREDO, DE GEHEIMZINNIGE

N° 2269

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Alfredo, de geheimzinnige

HOOFDSTUK I

EEN ONVERWACHTTE ONTDEKKING

Omstreeks het midden van een prachtige herfstdag kwam er een eigenaardige beweging in het als een vijver zo gladde water van de oceaan op ongeveer vijftig mijlen ten zuiden van Kaap Sable, het uiterste zuidelijke puntje van het grote eiland Nieuw Schotland, dat, zoals men zal weten, door een brede waterweg, de Baai van Fundy geheten, gescheiden is van het vaste land van Amerika.

De golven schenen traag vaneen te wijken, om doortocht te verlenen aan een voorwerp, misschien was het wel een lichaam, dat er uitzag als een slapende schildpad, maar dan van een vreemde vorm, zilver rand en van een even

vreemde kleur van schild: die van aluminium.

Maar het ding werd spoedig groter, de ronde vorm ging over in een elliptische, die zich maar steeds uitrekte, totdat er op de kalme golven iets scheen te drijven van een grijsachtige kleur, welke ook wat naar dof zilver zweemde, en dat zich nog voortdurend had uitgerekt, terwijl het ronde ding nu ongeveer een paar decimeters boven het water uitstak.

Ingewijden zouden het natuurlijk reeds lang geweten hebben, maar leken zouden pas begrepen hebben wat dit voor een voorwerp was, toen het ronde ding eensklaps open ging als de deksel

van een doosje, en er een mensenhoofd te voorschijn kwam, een breed, groot, goedig mensenhoofd, van een door de zon verbrande kleur, kinderlijke blauwe ogen en de gaafste tanden, die men zich kan voorstellen, en die nu allen zichtbaar waren, want het hoofd grijsde vriendelijk, waarschijnlijk onder de invloed van het verrukkelijke herfstweer, en de zilte bries, die de benauwde lucht daarbinnen uit de duikboot, want dat was het ding natuurlijk, verdrijven kwam.

Toen ging de mond met de blinkende tanden nog verder open en een vrolijke stem riep naar beneden:

— Geen spootje te zien van enig leven, mylord. Het is verrukkelijk weer, en de zee is zo glad als olie.

— Des te beter, James, werd er door een onzichtbare stem geantwoord, want wij kunnen niet al te veel van onze « Bruinvis » vergen. De boot heeft zich dapper geweerd, maar zij is er, vrees ik, niet helemaal zonder kleerscheuren afgekomen bij die ontmoeting met de drie cocaïne-smokkelaars. Is er niets meer van hen te zien, James?

— Geen spoor, mylord.

— Dan heeft het douaneschip zeker de enige smokkelaarsboot, die niet gezonken is, op sleeptouw genomen en tot goede buit verklaard. Maak eens wat plaats voor mij, James, ik moet wat frisse lucht inademen. Charles, kom ook mee aan dek, wij hebben zeker wel genoeg geslapen en wij moeten eens beraadslagen wat wij thans zullen doen.

Het grote, rode hoofd verdween, en een ogenblik later klommen John Raffles en Charles Brand langs het smalle stalen laddertje door de ronde opening op het nog natte dek, dat van fijne groeven voorzien was, die elkander recht-hoekig kruisen, opdat de voet er wat beter houvast zou hebben. Maar tevens was, terwijl de duikboot langzaam rees, de stalen reling opgerezen, die wel geen stevige borstwering bood, maar althans belette, dat men onvoorziens van het dek in de golven zou glijden.

Die reling was niets anders dan een dunne staalkabel, uitgespannen tussen acht dm. hoge stangen, vier aan iedere

zijde van het schip en die gemakkelijk neergeklapt konden worden, wanneer de duikboot onderdook.

Een ogenblik snoven de beide vrienden, zwijgend rondom zich heen kijkend, de verrukkelijke zeelucht op, fris en weldadig, die hun longen volkomen zuiverde.

Beiden dachten zij na over hetgeen hen hier op deze plek had gebracht.

Het was eigenlijk zeer eenvoudig in zijn werk gegaan.

Raffles was met de duikboot naar Amerika vertrokken, van een zijner eilanden af, omdat zijn vliegmaschine buiten gebruik was gesteld, men zou beter doen te zeggen, dat zij volkomen vernield was en door een geheel nieuwe zou moeten worden vervangen, slechts gedreven door zijn zucht om nieuwe avonturen te beleven. Hij had voor de duikboot een voortreffelijke schuilplaats weten te vinden in het binnenste van een uitgemergelde, gedeeltelijk onder water gelopen, en met de zee in verbinding staande kolenmijn, en zijn kostbaar schip zou zich daar waarschijnlijk nog wel bevinden, ware het niet, dat die mijn de verzamelplaats bleek te zijn van een troep smokkelaars, die van plan waren daar een zending cocaïne en andere smokkelwaren, door drie Japanse motorboten aangebracht, te verzilveren.

Raffles had die toeleg ontdekt en weten te verijdelen, de smokkelaars van hun geld ontlast, bestemd om er het bedwelmend gif mee te betalen, en tenslotte had hij de in het nauw gedreven douaneboot weten te ontzetten, die de drie Japanners achterna was gaan zetten, niet wetend, dat ieder van die schepen voorzien was van ver dragend en zeer krachtig geschut.

Weliswaar had hem die tocht zeer ver van zijn oorspronkelijke ligplaats gevoerd, maar daarvan behoefde hij geen spijt te hebben, want hij kon er in slagen een der Japanse motorboten te rammen, terwijl de tweede in de grond werd geschoten door het kleine kanon van de douaneboot.

Hiermede had Raffles de rol, althans wat dit voorval betrof, uitgespeeld, en

de ongehoorde vermoenenissen van die twee laatste dagen hadden de drie opvarenden van de duikboot, Raffles, Brand en Henderson, wel gedwongen spoedig rust te nemen. Zij hadden dan ook bijna zeven uren aan één stuk geslapen, terwijl de boot op een veilige diepte zacht voortdreef, en toen zij weer boven kwamen, bleken zij zich te bevinden op een afstand van nauwelijks vijftig mijlen van Kaap Sable.

Het spreekt echter vanzelf, dat Raffles daarvan op dit oogenblik nog niet het flauwste besef had, omdat het volkomen onmogelijk is onder water de plaats te bepalen, waar zich een schip bevindt.

Maar de « Bruinvis » had alles aan boord wat er nodig is om het bestek te bepalen, voortreffelijke zeekaarten, een kompas en een sextant. Op een vraag van Raffles reikte Henderson spoedig al deze voorwerpen aan door het ronde luik. Raffles nam de sextant, raadpleegde zijn horloge, dat natuurlijk niet langer de Londense tijd aanwees, en « schoot de zon », zoals de vakterm luidt, hetgeen wil zeggen, dat men door middel van het instrument de zon gelijk kan doen vallen met de lijn van de horizon, en aldus de hoek kan meten, die het hemellichaam inderdaad met de gezichtseinder maakt. Binnen tien minuten was de gehele bewerking afgelopen, en nadat Raffles de kaart geraadpleegd had riep hij uit:

— Omstreeks vijftig zeemijlen van Kaap Sable, Charles.

— Ik ben blij, dat ik weet waar ik ben, Edward, maar het zou me nog meer verheugen als ik wist wat wij hier uitvoeren.

— Wel, rondrijven, genieten van de heerlijke lucht, onze longen met al die weelde vullen, en... lunchen.

— Alles goed en wel, maar daarna? Keren wij niet terug naar onze mijn?

— Later misschien, amice. Voor het oogenblik is die schuilplaats wel wat al te gevaarlijk, zoals je zult moeten toegeven. De douanebeambten door een spion ingelicht, zullen die mijn natuurlijk van begin tot einde doorzocht hebben en wellicht houden zij er thans nog de wacht, in de hoop, dat zij er nog

meer smokkelaars zullen vangen. Neen, het zal verstandiger zijn, als wij ons daar in de eerste weken niet meer vertonen. Het is jammer, want dat reusachtige, met water gevulde hol, in het binnenste van de mijn, was voortreffelijk geschikt als schuilplaats, maar ik durf er thans nog niet terugkeren. Daarenboven, het zal noodzakelijk zijn, dat wij de machine eens duchtig inspecteren, zodra onze boot stil ligt. De schok, de botsing met die Japanse smokkelboot, heeft de machine in elk geval geen goed gedaan, en het is beter wanneer wij thans Nieuw Schotland aandoen, daar een stil plekje opzoeken en een nauwkeurig onderzoek instellen.

— Nu, mij is het wel, hernam Brand. Ik kan mij heel goed schikken in dit leventje, want waarschijnlijk komen er nu wel enige weken van rust.

— Enige weken is waarschijnlijk wat overdreven, amice, zei Raffles glimlachend. Zolang zal de inspectie niet duren en wanneer alles in orde is, keren wij terug. In New York vangt het seizoen aan, vergeet dat niet.

— Bedoel je het theaterseizoen?

— Ook dat. Maar het theaterseizoen is tevens het jaargetijde van de brilljanten, de dancings, de feestelijkheden, het goud, dat stroomt. En zo kunnen wij dus het nuttige met het aangename verbinden.

— Het is maar wat men aangenaam noemt, bromde Brand verdrietig. Ik zou nu veel liever de grens zijn overgetrokken, naar Canada zijn gegaan en daar wat hebben gejaagd.

— Dat komt ook nog, Charles, stel je maar gerust. Maar ik wil liever wachten tot de eerste sneeuw gevallen is, want eigenlijk is het jagen daar pas lozend in de winter. Ik verlang er naar die witte pracht nogmaals te aanschouwen en ik beloof je een paar maanden vacantie, te midden van sneeuw en ijs.

— En droog vlees, dat zo hard is als een bikkell, melk die je met een bijl moet stuk hakken, geconserveerde groente, die je moet zagen, wolven, en misschien goudzoekers op de koop toe, riep Brand uit. Nu, mij deert het niet, ik ben je man en ik ga mee. Zullen wij

niet wat eten? Ik beken dat ik mij voel als het binnenste van een trommel.

— Wij zullen eens zien wat onze vriend Henderson ervan terecht heeft gebracht en tegelijkertijd zullen wij koers zetten naar Nieuw Schotland. Ik wil daar nog voor het vallen van de avond zijn, want het zal niet zo gemakkelijk vallen daar een ligplaats te vinden.

— Gaan wij naar Halifax?

— Daar is natuurlijk geen sprake van. Wat zouden wij ook in de hoofdstad te zoeken hebben? Trouwens de gehele oostkust van het eiland is voor ons afgesloten, want het krioelt daar van kleine en grote havenplaatsen en vissersdorpen. Wij kunnen alleen het zuiden gebruiken, want daar zijn inhammen genoeg en er wonen maar zeer weinig mensen. Vooruit, naar beneden, onze magen roepen om bevrediging.

Er steeg reeds een veelbelovende geur omhoog door het geopende luik, en de twee mannen wierpen elkander een veelzeggende blik toe.

Ondertussen zette het vaarttuig, aan de oppervlakte varende, en door Henderson bestuurd, langzaam en voorzichtig zijn tocht voort in Noordelijke richting, want Raffles durfde niet te veel eisen van de machine, die minder regelmatig werkte dan hij wel gewenst had.

Terwijl de motor liep, bekeek Raffles de bewegende delen aandachtig, en hij meende al gauw het gebrek te hebben ontdekt. Door de schok was slechts het motorlichaam een weinig verschoven, misschien het tiende deel van een millimeter, en daardoor wrongen de assen een weinig in de lagers.

En zo gleeed de boot met een vaart van hoogstens tien zeemijlen in het uur over de verlaten zee en het was in al die uren slechts tweemaal noodzakelijk het luik te sluiten en onder te duiken, omdat een groot vaarttuig opdook, dat koers hield in de richting van de duikboot.

Het was echter nog klaarlichte dag, toen de rotsachtige kust van Nieuw Schotland opdaagde. Nog een half uur, en de boot zou voor anker kunnen gaan.

De zuidkust van Nieuw Schotland

heeft twee grote steden, die ver van elkander liggen. Barrington, dicht bij Kaap Sable gelegen, en Yarmouth, het begin van de enige spoorlijn welke het eiland rijk is, en die van de genoemde stad naar Halifax, en vandaar naar het noordelijkste stadje loopt.

Tussen die beide steden wijkt de kustlijn zeer ver terug om een diepe baai te vormen, met merendeels steile oevers.

Maar ook voor het overige is de zuidkust rijk aan inhammen en krekken.

Het was in een van deze inhammen dat Raffles besloot voorlopig voor anker te gaan, opdat de motor opnieuw gericht en de lagers opnieuw gesteld zouden kunnen worden.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles thans de duikboot geheel en al moest doen onderduiken, want de zee hier krioelde van vissersvaartuigen, die van de plaatsen op de oostkust kwamen.

Slechts het puntje van de periscoop stak boven de golven uit, maar het liet geen zog achter bij het varen, wegens de geringe snelheid, waarmede de «Bruinvis» zich voortbewoog.

Raffles kruiste een kwartier voor de kust op en neer en daar hij niets vond wat voor zijn doel geschikt leek, zo voer hij de inham binnen, waarvan zoëven sprake was, en die omtrent zestig kilometer diep in het land doordringt.

Raffles herinnerde zich, dat er vele zij-inhammen waren en juist toen de schemering begon te vallen, voer hij omzichtig een van die eenzame krekken met rotsachtige oevers binnen.

Ook nu bevond de boot zich nog onder water, maar Raffles deed haar nu langzaam rijzen, daar hier geen spoor van mensen te bespeuren viel, en opende het luik voorzichtig. Hij keek om zich heen en toen bemerkte hij tot zijn verwondering, dat de inham, waar de duikboot nu langzaam voortgleed, op nauwelijks vijftig meter voor de boeg van de «Bruinvis» als het ware door een soort natuurlijke brug overwelfd werd.

Maar dat het geen brug was, bleek spoedig genoeg. Want het werd langzamerhand duister, naarmate de boot voortdreef onder de boog van die geweldige brug, door de natuur gevormd.

Als het er dus een was, dan moest zij wel van een geweldige breedte zijn, want verderop was geen spoor van licht te ontdekken. En toch was de zon pas zoëven achter de kim verdwenen.

Met de grootste voorzichtigheid liet Raffles zijn vaarttuig door varen in die steeds toenemende duisternis.

Toen liet hij de motor stoppen.

De boot lag thans naast een soort natuurlijke steiger of liever een smalle kade ter breedte van ongeveer een meter en die op dit ogenblik een paar decimeters boven het water uitstak, dat hier zo glad en onbeweeglijk was als olie.

— Wij zullen hier voorlopig voor anker gaan, zei Raffles, toen hij de toestand had opgenomen. Van een golfslag is hier natuurlijk nimmer enige sprake, en dat is een gunstige omstandigheid. Het water rijst maar langzaam en geleidelijk, en onze duikboot zal mee rijzen. Veranker haar, James, en laat ons eens zien waarheen dit wonderlijke pad ons voert. Wellicht is ook deze schuilplaats bruikbaar. Ik zou mij althans niet kunnen voorstellen wat toeristen hier wel te zoeken zouden hebben.

— Minnende paartjes misschien, mylord? opperde Henderson. Het is hier nogal donker en dat wil nog wel eens lokken.

— Ik meen ook wel eens iets dergelijks gelezen te hebben, James, ant-

woordde Raffles meesmuilend. Maar daarop zullen wij nu toch maar niet rekenen, nu het roeiseizoen voorbij is. Ligt zij goed? Aan land dan.

Zonder enige moeite konden de drie mannen van de thans onbeweeglijk liggende boot overstappen op het rotspad, dat van hier zeer langzaam scheen te stijgen.

Raffles ging vooraan en hij had juist zijn zaklantaarn ontstoken om zijn weg te verlichten, toen hij eensklaps bleef staan en de lamp weer doofde.

— Wat is er? vroeg Brand, die achter hem liep, onwillekeurig zijn stem dempend.

— Luister eens goed. Wat denk je, dat dat voor een geluid is?

De drie mannen stonden onbeweeglijk stil, thans vlak bij elkander, en na enige ogenblikken zei Brand met de grootste verbazing:

— Maar, daar wordt gelachen. Ik hoor duidelijk twee verschillende stemmen.

— Je hebt gelijk; ik meende eerst, dat ik mij vergist had. Het is duidelijk te horen, stil eens, nu wordt er gesproken ook. Dat is al zeer wonderlijk. Wij hebben dus burenen.

Juist toen Raffles zweeg, klonken zo duidelijk, alsof het vlak naast de mannen werd gezegd, de woorden:

— En als wij vannacht niet ons fortuin maken, Eddy, dan doen wij het nooit.

HOOFDSTUK II

DE DRANKSMOKKELAARS

De drie mannen konden in de steeds toenemende duisternis natuurlijk onmogelijk elkanders gelaatstrekken zien, en toch meenden zij daarop elkanders verbazing te kunnen lezen op het horen van die onverwachte woorden, die ergens dichtbij gesproken moesten zijn, en toch zag men volstrekt niets, niet de flauwste lichtschemering, ten minste niet op de plek, waar de drie mannen zich nu bevonden.

Men zou aan een zinsverbijstering heb-

ben kunnen geloven, maar het zou toch wel heel wonderlijk zijn, dat drie volkomen gezonde mensen die tegelijkertijd hadden ondergaan.

Intussen duurde het gelach nog voort, er werd luidruchtig dooreen gesproken, zonder dat men goed verstaan kon wat er gezegd werd, en toen klonk enige ogenblikken een dof gerommel, alsof er vaten of kisten over een stenen vloer werden verplaatst.

— Daar moet ik het mijne van heb-

ben, fluisterde Raffles. Het toeval schijnt ons opnieuw op het spoor te hebben gebracht van een smokkelkomplot, jongens. Dat is trouwens niet zo verwonderlijk. Het krioelt immers van smokkelaars, vooral op dit gedeelte van de kust, dicht bij de Canadese grens. Ik zal alleen mijn lantaarn ontsteken, maar het licht naar de grond gericht houden, zodat wij althans kunnen zien waar wij onze voeten zetten. Volg mij op de hielen, en maak zo min mogelijk leven.

Het volgende ogenblik werd het smalle rotspad verlicht door het schijnsel van Raffles' lantaarn, en met grote behoedzaamheid liep het drietal verder, steeds hoger, tot eensklaps het pad een kromming maakte. Aanstands doofde Raffles het licht van zijn lantaarn want daar, op geen tien passen afstand, was een smalle kier zichtbaar, waardoor rosig licht naar buiten straalde.

Raffles sloop wat naderbij.

Hij begreep nu spoedig genoeg, hoe het mogelijk was, dat hij zoëven stemmen had gehoord van onzichtbare mensen. De rotswand was op deze plek zeer dun, nauwelijks enige centimeters en op deze plek gescheurd over een lengte van wel twee meters, en niet meer dan een paar millimeters breed.

De natuur had hier dus twee rots-holen naast elkander gevormd, van elkaar gescheiden door een schot, dat op enkele plaatsen zeer dik, op andere daarentegen uiterst dun was.

Daar er daarenboven smalle scheuren in waren ontstaan, zo kon het geen verwondering baren, dat luid geschreeuw en gelach gehoord kon worden in de grot, waar Raffles met zijn duikboot was binnen gevaren.

Het spreekt vanzelf dat degenen, die zich in dat tweede hol bevonden, wie het dan ook mochten zijn, niet het minste vermoeden hadden van de aanwezigheid van dat aangrenzende hol, of althans van de «gehoorigheid» van hun verblijf, anders zouden zij zich zeker wel wat meer in acht hebben genomen.

Raffles bracht zijn oog voor de nauwe spleet, maar daarbij wachtte hem een teleurstelling, want hij kon niets

zien, doordat de scheur schuin door de wand liep. Hij probeerde het op verschillende plekken, hurkte neer, rekte zich op de punten zijner voeten, tot hij er tenslotte in slaagde, een punt te ontdekken, waar de spleet een weinig wijder was, en hij een uiterst gering deel kon zien van de grot met een paar vaten, een hoek van een ruwe tafel, en het benedenste gedeelte van een vrouwenbeen, dat rusteloos heen en weer zwaaide. Voorts zag hij nog een rook-sliertje, waarschijnlijk afkomstig van een sigaret, en dat was alles.

Maar al kon Raffles maar weinig zien, horen kon hij des te beter.

Daar aan de andere zijde van de rotswand was op dat ogenblik een man aan het woord met een zware, wat schorre stem, die verzekerde, met een vuistslag op de tafel, die het zwaaien van het been in de zijden kous onmiddellijk deed ophouden:

— Die Japanse stommelingen zijn erin gelopen, zoals ik van een van de jongens heb gehoord, maar ons zullen zij zo gauw niet snappen. En iedere douaneambtenaar die ik voor de loop van mijn revolver krijg, die heeft de langste tijd jacht op ons gemaakt. Vannacht gaat het grootste gedeelte van de voorraad over, en een knappe jongen die ons kan aanhouden.

— Denk er om, Jack, dat de Baai van Fundy stevig bewaakt wordt, en dat zij Nieuw Schotland in de gaten houden, liet een andere mannenstem zich horen.

— Geen nood, Eddy, zei de man, die Jack was genoemd en het eerst gesproken had: Ten eerste zijn die douanekerkels meer naar het zuiden aan het zoeken naar de kameraden van die ezels van Japs, en wat hier gebleven is, dat wordt vannacht netjes afgeleid door een gewaande overtocht naar een andere bocht. Ik verzeker je dat ik alles keurig voor elkaar heb gebracht. Dicht bij het Grand Manan eiland, hel in het zuiden van de zee-arm zal vannacht een van onze mannen met een paar schuiten heel geheimzinnig manoeuvreren, en zodra zij de aandacht van die douane tot zich hebben getrokken, steken wij als de maan over. Dichtbij St. John bereiken wij de

kust, en daar zullen auto's klaar staan, die de buit dadelijk zullen overladen en rondbrengen. Het grootste gedeelte gaat naar New York deze keer, en onze lieve kleine Carmen weet wel waarheen. Is het niet zo, schatje.

Het been begon weer te wiebelen, en de stem van een vrouw, een echt Spaans keelgeluid, antwoordde lachend:

— Dat zou ik menen, Jack. Ik heb er vannacht zelf bij willen zijn, om te zorgen dat er geen kink in de kabel komt. Alfredo rekent op mij, en als het van nacht lukt, dan kan hij wel een jaar op zijn lauweren gaan rusten, zou ik zeggen. Hoeveel verdienste zit er zowat aan, Jack?

— Nu, voor de jongens wel een duizend dollar per hoofd, en Alfredo kan er een paar honderdduizend mee in de wacht slepen, als alles lukt. Maar denk erom wat er is afgesproken: zodra jij de lading voor hem hebt overgenomen, en de zaak op de auto's is overgeladen, ben ik voor mijn deel van de verantwoordelijkheid af, en je betaalt mij, wat er is overeengekomen.

— Maak je maar niet bezorgd, je zult goed betaald worden Jack. Alfredo komt zelf bij St. John op de bekende plaats, om je het geld te betalen.

— Hoe laat moet het gebeuren? klonk weer een andere stem, eveneens van een vrouw.

— Precies middernacht moeten we de kust bereikt hebben, je begrijpt wel dat het om minuten gaat. Dan vliegensvlug de kisten en vaten aan land, op een uur gaans ten zuiden van de stad waar geen sterveling ooit komt, en dan komt het lastigste werkje: het hele geval moet naar boven worden gedragen of gehesen, want de klippen zijn er hoog, en daarboven loopt de straatweg naar het zuiden. Overdag is er natuurlijk geen denken aan; het moet wel in de nacht gebeuren. En alles moet binnen een uur zijn afgelopen. Als het werk gedaan is schepen de mannen zich onmiddellijk weer in, en ik blijf wachten op je vriend, Carmen. Hoe laat zal hij er zijn?

— Hij kan onmogelijk vroeger dan één uur op de plek zijn, antwoordde de

vrouw.

— Dat is laat genoeg. Wij hadden toch afgesproken dat hij bij de overlading aanwezig zou zijn.

— Dat had hij zelf ook wel gewild, Jack, maar hij zegt dat het hem onmogelijk is.

Jack scheen iets in zichzelf te brommen, wat niet te verstaan was, en toen hernam hij luid:

— Het komt er ook eigenlijk minder op aan. Als hij maar zorgt dat hij het geld bij zich heeft, zodat ik op mijn beurt de jongens kan betalen, dan ben ik tevreden. Nog nooit heb ik zo'n kostbare lading in één enkele maal moeten overbrengen. Bij verkoop in het klein kan het wel een half millioen opbrengen, en ik ben dus niet onbillijk geweest in mijn eis, dat ik later de helft van de opbrengst van Alfredo krijg. En nu gaan wij nog maar een uurtje kaarten en dan vlug aan het werk, om de vaten en de kisten aan boord te brengen.

— Kunnen we van deze plek af zien of alles bij het Grand Manan eiland goed van stapel loopt? vroeg weer de tweede vrouwenstem.

— Wat ben jij nog een groentje, Margie, antwoordde Jack. Denk je soms, dat het vlak naast de deur is? Gelukkig niet. Je kunt er hier dan ook niets van zien, en dat zou je ook overdag niet kunnen doen, zelfs niet met de beste wil van de wereld.

Het gesprek nam een andere wending, men hoorde het rollen van dobbelstenen over de houten tafel, het ontkurken van een fles, en toen hieven een paar van het gezelschap een ouderwets zeeschuiemersliedje aan, waarin iets voorkwam van doodskoppen, rum, ponjaards en goud.

De smokkelaars moesten dus wel heel zeker zijn, dat zij onmogelijk gehoord konden worden.

Daar hij het nutteloos achtte, nog langer te luisteren, richtte Raffles zich uit zijn moeilijke houding op en fluisterde tot Brand en Henderson:

— Een mooie gelegenheid om onze kas te spekken. Wie had kunnen denken, dat na de cocaïne zo gauw de whisky en de champagne aan de beurt zou

zijn. Hier is een grote slag te slaan, en wij moeten ons aanstonds op weg be-geven, vrienden.

— Waar wil je dan heen?

— Welk een vraag. Natuurlijk naar St. John, waarheen die smokkelaar zich ook heeft begeven.

— Ben je van plan het tegen twintig bandieten, goed gewapend natuurlijk en tot alles besloten, op te nemen, om nog te zwijgen van de mannen, die de vrachtauto's zullen besturen, en die ook wel geen engelen zullen zijn?

— Niets van dat alles, amice, antwoordde Raffles rustig. Zo dwaas zal ik niet zijn. Er zijn echter wel andere middelen, die heel wat minder gevaarlijk zijn.

— De politie waarschuwen, bijvoorbeeld, hernam Brand gretig.

— Wat is dat nu voor dwaasheid? Zodat die alles in beslag zou kunnen nemen, en mij de buit zou ontgaan?

— De politie betaalt een procent, Edward, van iedere aangehaalde zending smokkelwaren, aan de persoon, die haar op het spoor daarvan brengt.

— Dat is best mogelijk, maar ik heb, om te beginnen, liever niets met de politie te doen, ten tweede is dat lang niet genoeg naar mijn zin, en ten derde zullen die auto's toch nog wel aangehouden worden, door mijn toedoen, wees daar maar niet bang voor. En nu niet langer gepraat, maar aan het werk.

— Ben je van plan met de duikboot over te steken?

— Neen, die ligt hier veilig. Er zal in Yarmouth wel een snelle en betrouwbare motorboot te huur zijn. Ik waag er liever niet onze « Bruinvis » aan, die op herstel wacht.

— Hoever is de afstand van Yarmouth naar St. John?

— Ruim honderd kilometer.

— Maar dan kunnen wij onmogelijk op tijd zijn.

— Dat kunnen wij wel, als wij nu onmiddellijk vertrekken, en wij verschaffen ons een snelle boot. Het is nauwelijks zeven uur, wij hebben dus vijf uren tijd, en daarvan zullen er ongeveer drie afgaan voor de overtocht.

Daar Brand echter wel begreep, dat

het overbodige moeite zou zijn, Raffles tot andere gedachten te brengen, zo schikte hij zich zuchtend in het onvermijdelijke, en liep zwiingend achter Raffles aan, die reeds zo vlug hij kon, het rotspad afdaalde, dat meer naar omlaag reeds door het zeewater bedekt begon te worden.

Tenslotte moesten zij tot aan hun knieën door het water waden, alvorens zij de uitgang van het hol bereikten.

Het was nog lang niet volkomen duister, nu zij weer op het strand stonden, en toch donker genoeg om het te durven wagen, een kleine onderzoekings-tocht in te stellen naar het aangrenzende hol, dat toch vrij gemakkelijk van de zee bereikt moest kunnen worden.

En toen zij tien minuten hadden gelopen, zagen zij ook inderdaad in een smalle kreek een drietal zeewaardige motorboten voor anker liggen, die blijkbaar onder bewaking stonden van een tweetal mannen, die langzaam heen en weer liepen langs de oever, en in een druk gesprek met elkander verdiept schenen te zijn.

Brand trok Raffles bij de mouw, en zei fluisterend:

— Zou het nu werkelijk niet beter zijn, de douane in te lichten, en de hèle bezending in dat hol daar in beslag te laten nemen? Daarna kun je met die kerels toch nog doen wat je wilt.

De wenkbrauwen van Raffles gingen een heel eind in de hoogte, toen hij opmerkte:

— Maar mijn beste Charles, waar zijn je gedachten? Vergeet je helemaal dat Nieuw Schotland Engels bezit is, en dat geen enkele Amerikaanse douanier daar iets te zeggen heeft?

— Maar er is toch een overeenkomst met de Engelse regering...

— Zij is er nog niet, Charles, en misschien komt zij er ook helemaal niet. Maar zelfs al wordt zij gesloten, dan houdt zij nog alleen maar in, dat de Canadese regering een handje zal helpen bij het toezicht op de grens. Maar dat is heel iets anders dan aan de Amerikaanse douane veroorloven, op Engels gebied een onderzoek in te stellen. Zoals de zaken nu staan, kan men er te

Washington volstrekt niets tegen doen, al zou geheel Nieuw Schotland kraken van het gewicht der vaten brandewijn, welke de smokkelaars op zijn bodem zouden willen opstapelen. Komen die vaten in Amerikaanse wateren, dan is het natuurlijk heel iets anders. Maar ook hier bestaat de vijfmijsgrens, en daar valt geheel Nieuw Schotland buiten. Neen, mijn plan is het beste. Laten wij voortmaken; ik geloof dat daar een pad over de rotsen voert, en daarginds kunnen wij de lichten van de stad reeds duidelijk zien.

Toen zij eenmaal boven waren, zagen zij, op geen drie kilometer afstand, Yarmouth voor zich liggen, waar langzamerhand de lichten ontstoken werden. Toen zij een kwartier lang in de richting van de stad waren gegaan, vonden zij toch een weg, die evenwijdig liep met de spoorbaan.

Eenmaal raasde hen een lange trein voorbij, getrokken door een geweldige locomotief.

Zij wisten dat zij nu onmogelijk meer konden missen, stapten flink aan bij het licht van de maan, die zoëven op was gekomen, en na drie kwartier lopens bereikten zij de kade van de stad, waar het nog vrij druk was.

Het spreekt echter vanzelf, dat zij zich nergens ophielden, behalve in een winkel van eetwaren, waar zij wat koeken kochten, maar zich zo gauw mogelijk het adres lieten aanwijzen van een botenverhuurder.

Deze man, een reusachtige Ier, keek zeer verwonderd op, toen Raffles hem de vraag stelde hem een boot te willen verhuren, op dit uur van de avond, maar toen Raffles dadelijk daarop de som noemde, die hij wilde betalen, en aanbod, een behoorlijk statiegeld te storten, toen verdween die verwondering als sneeuw voor de zon, de zakenman werd in hem wakker, en hij ging de drie mannen, zonder een woord te zeggen, voor naar een groot schuitenhuis, waarvan hij de deur met een roestige sleutel opende, en waarbinnen een viertal motorboten bleken te liggen.

Hij wees de grootste aan, en zei laconiek:

— Die is vaarklaar. Benzine en olie aan boord. Vier slaappleatsen. Moet u een stuurman mee hebben?

— Wij zijn onze eigen kapitein, vriend, antwoordde Raffles. Ik hoop dat je morgen je boot terug hebt, maar je behoeft je volstrekt niet ongerust te maken als wij wat langer uitblijven. Het weer is prachtig, en daar willen wij van profiteren.

— Neemt u in het geheel geen bagage mee?

— Die zullen wij onderweg kopen, antwoordde Raffles kortaf.

Een ogenblik keek de Ier Raffles strak aan, en toen verscheen er een glimlach om zijn brede lippen. Er is bijna niemand op Nieuw Schotland, of hij doet aan smokkelarij, staat er althans in een of ander verband mee, of weet op zijn minst alles wat met dranksmokkel te maken heeft.

Met die boot zou zeker geen plezierreize worden gemaakt, zo oordeelde de Ier, maar wat ging het hem aan?

Hij hield dus eenvoudig zijn grove hand op, en zei langs zijn neus:

— Betaalt u mij de huursom en het statiegeld maar, en doe met de boot wat u wilt.

Raffles opende de waterdichte portefeuille, die hij bij dergelijke gelegenheden steeds met een stevige riem onder zijn kleren op zijn borst bevestigde, en betaalde de Ier de overeengekomen som, tot stille wanhoop van Brand, die het bedrag veel te hoog vond.

Daarop begaven zich de drie mannen aan boord van het scheepje, zij duwden het naar buiten, door de lattendeur heen, de Ier wuifde nog eens, juist als iemand die voorgoed afscheid neemt van mensen die hij wel nooit zal terugzien, en een ogenblik daarna schoot de «Irene», zo heette het bootje, de haven reeds uit. De drie opvarenden hadden al gauw gelegenheid over de snelheid woorden van lof te kunnen uiten.

De scherpe boeg sneed als een mes door de donkerblauwe golven, en de «Irene» had al spoedig een snelheid van vijf en dertig knopen.

Terwijl Raffles de boot met vaardige hand de haven uitstuurde, overtuigden

Henderson en Brand zich, dat er ruimschoots voldoende brandstof en olie aan boord was, en ook drinkwater. De boot was voor het overige zeer goed uitgerust.

De voorgeschreven navigatielichten waren ontstoken, en Raffles voer op het kompas de Baai van Fundy in. In de groeiende duisternis was links, op verre afstand, de massa zichtbaar van het Grand Manan Eiland, waar de douanebeambten bezig moesten worden gehouden door de handlangers der smokkelaars, die alleen in opdracht hadden, de achterdocht der douanebeambten gaande te maken en hen zover mogelijk van de plek te lokken, waar de smokkelaars de zeearm wilden oversteken.

Van schepen was echter in het minst niets te zien; daartoe was het ook nog te vroeg, en de « Irene » sneed de golven met toenemende snelheid.

— Wat zullen wij nu doen, als een douaneboot ons aanhoudt? vroeg Brand, die naast Raffles was komen staan en op een scheepsbesluit knabbelde.

— Dan laten wij de heren natuurlijk aan boord komen, wij tonen hun dat wij zelfs geen druppel spiritualiën meevoeren, en wij verzoeken hen, een weinig spoed te betrachten bij het voortzetten van hun weg, antwoordde Raffles. Ik hoop echter, dat het lot ons gunstig is, en dat zij ons met rust zullen laten. Hoe laat is het?

— Kwart over negen.

— Dan hebben wij nog tijd in overvloed, hernam Raffles. Wij zullen nu de zeearm dwars moeten oversteken, en ik hoop, dat wij binnen twee uren op de plaats van bestemming zullen zijn. En nu wilde ik ook wel eens iets als een avondmaal hebben. Neem zolang het stuurrad van mij over, Charles, ik ga Henderson wat gezelschap houden. Houd steeds rechts aan, in de koers, die het kompas thans aangeeft, dat wil zeggen noord, drie streken westwaarts.

Brand nam met een hoofdknik het roer over, en Raffles verdween naar de kleine kajuit, waar hij zich tegoed deed aan wat de drie mannen zoëven hadden ingekocht.

Gedurende de overtocht deed zich

niets bijzonders voor, behalve, dat twee malen een snel schip voorbij voer, waarvan het niet te zien was, tot welke landaard het behoorde.

Raffles nam er wijselijk geen notitie van, en omstreeks elf uur in de avond kwamen de weinige lichtjes van St. Andrews in zicht. Nog verder echter hadden de drie mannen het sterke licht van de vuurtoren van St. John in het oog gekregen.

Raffles nam nu het stuurrad weer over, en voer zeer behoedzaam verder, want het vaarwater is hier lang niet gemakkelijk, en biedt, vooral des nachts, vrij veel gevaren aan degene, die de zeearm niet zeer goed kent. Het was een geluk dat de « Irene » weinig diepgang had, en dus ook niet veel kans liep, op een klip te lopen.

Toen zij reeds de donkere massa van de kust duidelijk konden onderscheiden, dank zij het licht van de maan, merkte Brand op:

— Nu zou ik toch wel eens willen weten, hoe je de juiste plek meent te kunnen aanduiden, waar de smokkelaars hun waar aan land zullen zetten.

— Die is niet aan te geven, Charles, dat is nogal duidelijk. Maar dat acht ik niet noodzakelijk. Een uur ten zuiden van St. John is in elk geval een aanwijzing, die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar is. Wanneer wij slechts een van die hoge rosten beklimmen, hebben wij een zo ver uitzicht, dat ons weinig zal kunnen ontgaan. En nu is het zaak, een veilig plekje uit te zoeken, waar wij kunnen ankeren. Ik meen daarginds een opening te zien, waarschijnlijk een baai, en daarom zullen wij maar binnenvaren.

De « Irene » beschreef een vrij scherpe bocht, en leek recht op de witte schuimlijn der branding aan te lopen. Maar Raffles had goed gezien, de kustlijn week sterk terug, vormde een diep insnijdende kreek, en hier was het, dat Raffles de motorboot behendig binnestuurd. De « Irene » minderde vaart, zocht de schaduw op van een hoge rots, en lag tenslotte stil, na een weinig op het fijne zand van een volkomen vlak strand te zijn geschoven.

HOOFDSTUK III

DE MOORD

Het was op deze plek volkomen stil, en men zou zich op een onbewoond eiland kunnen wanen. In het vissersplaatsje was alles natuurlijk reeds ter ruste gegaan, op zee viel geen enkel sein te bespeuren, en alleen maar heel in de verte een paar schijnbaar bewegingloze lichtjes.

In het noorden zag men, wanneer men de heuvel ten halve opklom, een vage, witte gloed, en wanneer men nog hoger steeg, kon men duidelijk het licht zien van de vuurtoren van St. John. Het schijnsel reikte zeer ver, en het was dus reeds bij voorbaat uitgesloten, dat de smokkelaars aan die kant van de hoge heuvels hun waren zouden trachten over te laden.

De drie mannen waren droogvoets aan land gestapt, maar aanstonds zei Brand op een toon van ongerustheid:

— Het is te hopen dat onze boot niet te ver wegzakt in het zand, op het ogenblik dat wij haar zouden moeten gebruiken om terug te keren.

— Terugkeren? Wat bedoel je? Je denkt toch zeker niet, dat ik van plan ben naar Nieuw Schotland terug te gaan?

— En de «Irene» dan? Moet die dan niet naar de botenverhuurder teruggebracht worden?

— Ik bewonder je roerende bezorgdheid voor die Ier, Charles. Ik vind echter dat de garantiesom en de huurprijs voor een week, die ik hem betaald heb, ruimschoots de waarde van dit oude tobetje dekken. Trouwens, hij kan het hier komen halen, zodra ik hem van New York uit zal hebben getelegrafeerd. Mochten wij de boot echter nog nodig hebben, dan zullen wij wel moeten wachten op de vloed, want voor zover ik kan nagaan, is het water op dit ogenblik afnemend. Bij hoog water zal de «Ire-

ne» echter wel vlot raken en dan zullen wij daarvan kunnen profiteren. Heb ik mijn geld bij mij? Ja. Mijn wapens? Ook dat is in orde. Voor het overige zullen wij geduld moeten hebben, en de omtrek eens gaan verkennen.

— Veronderstel, dat de smokkelaars juist deze baai hebben uitgekozen om naar binnen te lopen, Edward, merkte Brand op, toen Raffles zich gereed maakte, de helling van de rots te beklimmen, die omstreeks tien meter van de oever zich verhief.

Raffles wendde zich weer om, en zei langzaam:

— Dat zouden wij moeilijk kunnen verhinderen, en wij moeten maar hopen, dat het toeval ons geen parten speelt, ofschoon ik moet bekennen, dat deze inham heel goed bruikbaar zou zijn, om er een schuilplaats te zoeken. Gelukkig echter zullen zij onze boot wel niet zo gauw ontdekken, omdat de heren pas over een uur komen opdagen en dan onmogelijk zo ver kunnen komen als wij gekomen zijn. En nu naar boven, en onze wachtpost betrekken.

Zwijgend klauterden de drie mannen achter elkaar, niet zonder moeite, tegen de vrij steile helling op van de naakte rots, die bijna vijftig meters hoog was, en van haar top af een ruim, onbeperkt uitzicht bood over een groot gedeelte van de zeearm.

Aan de overzijde van de inham, die zij waren binnengevaren en die op dit punt ongeveer dertig meter breed was, verzezen alweer de heuvels, een weinig lager dan die, waarop zij zich nu bevonden.

— Wij zullen nog wat verder naar voren gaan, of nog beter, wij zullen ons verdelen. Jij blijft hier, Charles, ik zal wat verder naar de kant van het strand gaan, en Henderson zal optreden als

«verbindingsagent». Let goed op de weg, luister vooral scherp toe, en laat het mij weten als er iets bijzonders gaande is. Ik zal van mijn kant hetzelfde doen.

Brand strekte zich op de harde grond uit, met de blikken gevestigd op het onregelmatige heuvellandschap voor zich, en Raffles kroop behoedzaam voort in de richting van de zee.

Nauwelijks had Raffles zich uitgestrekt, met het gelaat naar de zee, of zijn scherp oog ontwaarde in de verte drie zwarte vormen, die koers zetten naar de kust. Het waren stellig schepen, die zonder navigatielichten voeren.

Hij luisterde scherp toe, maar het donderend geraas van de branding bellette hem, het geklop van een bootmotor te vernemen. Hij wist evenwel dat hij zich niet vergiste, daar naderden inderdaad de smokkelaars, met hun kostbare vracht, die millioenen waard was.

Er verstreek bijna een half uur.

Toen was een vergissing uitgesloten ook al was alles donker aan boord van de schepen. Het waren wel degelijk drie grote motorboten, zeewaardig, die daar kwamen aanglijden, en inderdaad, zoals Brand wel gedacht had, dezelfde kreek invoeren, welke de «Irene» tot schuilplaats had gekozen. Zij kwamen echter lang niet zo ver, en dat was niet te verwonderen, bovendien was de eb reeds sedert een paar uren ingetreden.

Raffles zond Henderson, die zich juist bij hem had gevoegd, met de mededeling dat iets geheimzinnigs scheen gaande te zijn op de straatweg, naar Brand toe, met de boodschap dat de smokkelaars op komst waren, en binnen tien minuten ligplaats zouden hebben gekozen, omtrent halverwege de lange, smalle inham.

Nog een paar minuten, en toen moest Raffles zijn standplaats wel wijzigen, om de drie schepen met de blik te kunnen volgen. Hij schoof zich behoedzaam voort naar die zijde van de rots, die naar de inham gekeerd was, en kwam daar juist bijtijds om te zien hoe de smokkelschepen als het ware onder hem door voeren, heel langzaam, en blijkbaar zoekend naar een gunstige plek

om het anker uit te werpen.

Die schenen zij aan deze zijde echter niet te kunnen vinden, want Raffles zag hoe zij de kreek overstaken en aan de tegenovergestelde oever eindelijk tot rust kwamen.

Nu werden er tevens een paar lichtjes zichtbaar op de donkere scheepsgeedaanten en rauwe stemmen klonken, die een paar bevelen riepen.

Raffles zag op dit ogenblik Henderson achter zich voorbij gaan naar hem zoeken, en liet een zacht gefluit horen. Dadelijk kwam de reus toelopen. Raffles wenkte hem naast zich en wees naar beneden.

Henderson keek een ogenblik aandachtig toe, en vroeg toen zacht:

— Wat doen zij nu, mylord?

— Zij maken zich klaar de smokkelwaar aan land te dragen, James. Het is ongeveer tien minuten voor twaalf, zij zijn dus prachtig op tijd, en precies te middernacht zullen de handlangers komen opdagen. Wij kunnen van geluk spreken, dat zij juist deze kreek zijn binnengevaren.

— Zullen wij tussenbeide komen, mylord?

— Zeker niet, James. Zij zijn te talrijk, en wij zouden stellig het onderspit delven. Maar ik wil weten waar zij blijven, en als het mogelijk is, zou ik het konvooi naar New York willen vergezellen. In ieder geval is deze plaats niet meer geschikt voor ons, nu de kreek tussen ons in is, en wij dus onmogelijk kunnen zien waar zij blijven. Maar stil eens, daar zie ik enige dwaallichtjes tussen de heuvels, die naderbij komen. De handlangers met de auto's schijnen op komst te zijn. Ga mijnheer Brand waarschuwen; hij moet bij ons zijn.

Henderson verdween, om Brand te gaan halen en keerde tien minuten later met hem terug.

— Is er iets gaande, Charles? vroeg Raffles, zodra de jongeman naast hem was neergeknield.

— Voor zover ik kan nagaan, moeten er daar op de weg vrij wat auto's bijeen zijn, afgaande op het geluid. Maar zij hebben hun lichten gedoofd. Ik heb ook een enkele maal stemmen gehoord, maar

sedert enige minuten is het volkomen stil.

— Daar liggen hun schepen. De handlangers zijn op komst, en de anderen zijn al bezig de vaten aan dek te rollen. Nu, ik moet zeggen, dat zij het handig hebben ingepikt. Het is alsof alles van een leien dakje gaat.

Ja, daar beneden, bij het licht van slechts weinige lantaarns, en onzichtbaar voor iedereen, die zich thans op zee bevond, daar de kreek een vrij scherpe bocht beschreef, waren de smokkelaars bezig hun waar aan dek te dragen, en vandaar op het strand te rollen.

— Men kan wel zien, dat zij het meer bij de hand hebben gehad, mylord, merkte Henderson na enige tijd op. Het loopt als gesmeerd.

— Zullen wij hen rustig hun gang laten gaan, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Voorlopig ja. Wat zou je trouwens willen doen? Er zijn daar zeker dertig of veertig mannen en ik acht het onzinnig, tegen zulk een overmacht op te treden. Wij zullen een betere gelegenheid moeten afwachten, en die biedt zich niet hier, maar die moeten wij zoeken bij de plek, waar de auto's op hun vracht staan te wachten. Want daar waarschijnlijk zullen wij mijnheer Alfredo met zijn geld aantreffen.

De drie mannen kropen langzaam en voorzichtig achteruit, tot zij buiten het gezicht der smokkelaars waren, richtten zich toen op, en begonnen af te dalen langs de gemakkelijk begaanbare helling, waarbij zij moesten oppassen geen losliggende steen te doen omlaag rollen. Ten slotte slopen zij voorzichtig voort langs de oever van de kreek, gingen er omheen, bereikten aldus de andere kant, en drongen daar toen het gebied van de rotsheuvels weer binnen. Zij liepen zeer behoedzaam en stil, en dat was ook wel nodig, want plotseling trad Raffles, die vooraan liep, een paar stappen terug, en hief waarschuwend de hand op. Op geen twee meter afstand liep, gekromd onder zijn last, een smokkelaar voorbij, die een vaatje sterke drank op de schouder droeg.

Het was duidelijk dat het rotspad hier

langs liep, en de drie mannen moesten dus op hun schreden terugkeren, daar zij thans niet gezien wilden worden, en zetten nu hun weg voort in dezelfde richting als zij de man met het vaatje hadden zien volgen.

Twintig minuten later ongeveer doeken zij als op een afgesproken teken tegelijkertijd neer, want eensklaps hadden zij de straatweg voor zich, op nog geen dertig passen afstand.

De weg was kenbaar aan de grijze kleur van het beton, waarvan de meeste nieuwere wegen in Amerika gemaakt zijn.

Rechts stonden enige donkere dingen bijeen, die er in het geheimzinnige maanlicht uitzagen als rustende, voorwereldlijke monsters. Dat moesten de wachtende camions zijn, want telkens zag men een gedaante dwars over de weg sluipen, wier schaduw een gedrochtelijke vorm aannam, door het gebukt lopen onder een zware vracht. Dan klonk er een hol, rommelend geluid, een paar woorden werden gewisseld op zacht gefluisterde toon, de gedaante kwam weer terug, en verdween dan schijnbaar spoorloos temidden van de lage heuvels.

— Het is mij onbegrijpelijk, dat dit kan plaats hebben. Is hier dan in het geheel geen politie om het te beletten? fluisterde Brand.

— Beste Charles, om iets dergelijks steeds en overal te kunnen beletten, zou iedere Amerikaan politiemann moeten zijn; ik bedoel iedere Amerikaan die geen smokkelaar is. Je schijnt je nog altijd geen goed denkbeeld te kunnen vormen van de omvang, die de sluikhandel in de Verenigde Staten heeft aangenomen.

— Daar rijdt al een volle auto weg, merkte Brand fluisterend op. Zullen wij hem laten gaan?

— Wat wilde je dan doen, Charles? Hem achterna lopen, en tot stilstand dwingen? Wat wil je met de inhoud doen? Een detailhandel gaan opzetten? Komaan, het is ons toch immers om het geld en niet om de drank te doen. Daar gaat er alwéér een, tot meerder vermaak van de schatrijke Amerikanen, die wel vijftig dollar voor een fles echte Franse

champagne over hebben. De tijd nadert nu, dat onze vriend Alfredo, met wie ik gaarne eens zou kennis maken, ten tonele verschijnt. Naar de naam te oordelen, en naar de spraak van zijn vriendin is het een Spanjaard waarschijnlijk.

Raffles had het woord nog niet gezegd, of in de verte klonk het geluid van een naderende auto, met felle schijnwerpers, en vijf minuten later stopte deze vlak bij de plek, waar de vrachtauto's hun lading innamen.

Het was een ruime tweezitter, die bestuurd werd door een man van een rijzige gestalte, hetgeen duidelijk te zien was, toen hij vanachter het stuurwiel opstond en uit de wagen stapte.

Hij liep voor zijn auto om, en voor een kort oogenblik belichtte het felle schijnsel zijn scherp getekend gelaat.

Het duurde echter nauwelijks een seconde, en toen was hij alweer in de duisternis verdwenen, en toch wist Raffles dat hij dat gezicht met die haviksneus en die stekende, zware ogen, met het kleine snorretje nooit zou vergeten.

Dat was dus Alfredo, de man met het geld, die aanstonds Jack zou moeten betalen voor de geleverde waar.

Hij scheen een weinig ongeduldig te zijn, raadpleegde zijn polshorloge, en zei toen kortaf:

— Het is tien minuten voor een. Waarom staan hier nog auto's? Alles had weg moeten zijn.

Een der chauffeurs mompelde iets bij wijze van verontschuldiging, een motor gromde, en weer reed er een auto weg in de richting van New York, zoals ook drie of vier anderen gedaan hadden. Dit schenen alle ladingen te zijn, die aan Alfredo, de Spanjaard toebehoorden.

— Hij zelf schijnt niet met zijn vracht mee te gaan? fluisterde Brand zacht.

— In New York zal hij wel zijn opslagplaats hebben, en zijn handlangers die voor de opslag zorgen, gaf Raffles ten antwoord. Ik kan niet zeggen, dat het gelaat van die kerel mij bevalt, maar zijn wagen is prachtig. Het is een splinternieuwe Packard. Charles, wil je mij het genoegen doen, en eens proberen, of je het nummer kunt opnemen?

De maan staat juist achter de wagen, maar wees vooral voorzichtig, want ze mogen je in geen geval zien.

Brand knikte hem slechts toe, en was het volgende oogenblik weggedoken, alsof hij in de grond was gezonken.

Hij bleef nog geen vijf minuten weg en plotseling dook hij weer op naast Raffles en fluisterde hem in:

— Het werkelijke nummer is S. 20715.

— Wat bedoel je daarmee? Wat betekent dat «werkelijk?»

— Wel, de nummerplaat is heel knap-handig ingericht. Ik heb het er op gewaagd, mijn bijna uitgeputte zaklantaarn nog eens in werking te stellen en bij het licht daarvan zag ik dat de S. op een even eenvoudig als knap bedachte wijze in een L. kan worden veranderd, en dat de O tot een 6 kan worden gemaakt, met een en dezelfde handgreep. Er zitten witgeschilderde lipjes van blik achter de nummerplaat verborgen, die door aan een koordje te trekken op hun plaats kunnen worden gebracht.

— Knap bedacht en wij zullen het aanstonds noteren. Ik maak je mijn compliment; dat heb je er heel goed afgebracht. Hij schijnt dus beducht te zijn voor een ontdekking. Ik geloof, dat daar de laatste auto vertrekt, en wie hebben wij daar nu? Dat is zowaar onze Spaanse, die wij Carmen hebben horen noemen.

Inderdaad was, onmiddellijk nadat de laatste auto was vertrokken, een vrouw komen opduiken van tussen het struikgewas, dat de weg omzoomde, en het had er alle schijn van, alsof zij daar al die tijd reeds verborgen was geweest.

Zij was gehuld in een mantel, die tot bijna op de grond hing en die voorzien was van een kap, die zij over het hoofd had getrokken.

Van haar gelaat was niets te bespeuren.

Zij liep aanstonds op Alfredo toe, en sloeg de armen om zijn hals.

Zij spraken op zachte toon enige woorden, in het Spaans, waar niets van te verstaan was.

Nu klonk er tussen de heuvels een

zacht gefluit, hewelk de Spanjaard dadelijk beantwoordde, terwijl de vrouw zich onmiddellijk uit zijn omhelzing losmaakte, en verdween tussen het geboomte.

Juist toen Raffles overwoog, dat het thans de beste gelegenheid was de Spanjaard te overvallen, klonken er haastige schreden, en het volgende oogenblik was Alfredo verdwenen alsof hij in de lucht was opgelost.

Het was duidelijk, dat hij Jack tegemoet was gegaan, om deze het overeengekomen bedrag te betalen.

— Wat is dat nu? fluisterde Brand verrast.

— Waarom doet hij het niet op de weg, of waarom neemt hij hem niet mee naar New York?

— Ik weet het niet, maar het bevalt mij allesbehalve, gaf Raffles even zacht ten antwoord. Waarom is die vrouw niet met hem meegegaan?

Brand wilde weer iets zeggen, toen op vrij verre afstand een stem klonk, een weinig ongeduldig, die zij meenden te herkennen als die van Jack, en die uitriep:

— Je hadt mij toch wel mee kunnen nemen in je auto, Alfredo: Wacht, tot ik beneden bij je ben.

— Waarom? Wij kunnen het evengoed hier afdoen, Jack, antwoordde de stem van de Spanjaard. Je hebt je goed gehouden, er mankeert geen vat en geen kist.

Nog altijd verscholen op een veertigtal passen van de weg af, ontdekten de drie vrienden de plek, waar de twee anderen zich bevonden.

Boven op een der granietheuvels zagen zij, duidelijk zichtbaar in het maanlicht, twee gedaanten, die niemand anders konden zijn dan Jack en Alfredo.

Voor zij goed beseften wat er eigenlijk gaande was, was er nog slechts

een...

De andere had snel beide handen uitgestoken, er klonk een doordringende kreet, een lichaam viel omlaag, van een hoogte van ruim vijftien meter, toen een doffe klap... en stilte...

Verbijsterd door die snelle, lafhartige moord, stonden de drie mannen een paar seconden doodstil.

Een vrouwelijke gedaante holde vliegensvlug de weg op, sprong achter het stuurwiel van de wachtende auto, en startte de motor.

Van Alfredo, want hij moest natuurlijk de moordenaar zijn, was niets meer te zien.

Zeker was hij langs een andere, hem goed bekende weg naar beneden gesnel.

Raffles en zijn beide metgezellen baanden zich zo snel zij maar konden, een doortocht naar de straatweg.

Op verre afstand zagen zij de auto vaart minderen, en hoe daarop een man te voorschijn sprong, de plaats innam, die de vrouw zoëven bezet had, waarna de auto in een duivelse vaart wegraasde in zuidelijke richting.

Zonder dat zij zelfs een woord met elkander behoefden te wisselen, keerden de drie mannen terug, temidden der heuvelen, maar daar zij de streek niet kenden, duurde het bijna een half uur, voor zij, aan de voet van een hoge rots, het jammerlijk verminkte lijk vonden van de ongelukkige Jack.

Hij had de nek gebroken, maar het gelaat was ongeschonden.

Raffles bekeek het geruime tijd, scheen zich trek voor trek in zijn geheugen te willen prenten, richtte zich langzaam op, hief dreigend de vuist op in de richting van het zuiden, en zei toen op een toon van meedogenloze vastberadenheid:

— Daar zal hij voor boeten; dubbel en dwars, de laffe sluipmoordenaar.

HOOFDSTUK IV

WIE IS ALFREDO ?

Raffles en zijn beide metgezellen hadden het aan louter toeval te danken, dat zij niet betrokken werden bij dit sombere geval. Want een half uur nadat zij het lijk van de ongelukkige Jack gevonden hadden, kwam er politie, in een vrij groot getal.

Het was een van die patrouilles, ongeveer twintig man sterk, die het gehele jaar door, overdag en des nachts langs de kusten trekken, in de hoop, een of andere smokkelzaak te betrappen.

Misschien hadden vissers te St. Andrews de smokkelschepen ontwaard, en daarvan dadelijk kennis gegeven aan de autoriteiten, gebrand op de premie, die er op het aanhalen van drank wordt gesteld, misschien was het ook louter toeval, in ieder geval verschenen er twee grote patrouille-auto's, ieder met tien manschappen, die op dezelfde plek dadelijk uitstegen en de gehele kuststrook begonnen te doorzoeken.

Zij vonden sporen van de ontscheping zij vonden ook de door Raffles verlaten motorboot, die hun heel wat te denken gaf, en ten slotte ontdekten zij het lijk van de dode smokkelaar, van wie zij moesten aannemen, dat hij van de rots omlaag was gestort als gevolg van een noodlottige misstap, daar zijn lichaam geen andere wonden vertoonde dan die het gevolg waren van de val.

Dat alles zou Raffles echter pas de volgende dag lezen in een klein hotel van St. John, waar hij tijdelijk zijn intrek had genomen.

Niet echter om er te blijven, maar met het vaste voornemen, zo gauw mogelijk naar New York te vertrekken, en daar een onderzoek te gaan instellen naar de lafhartige moordenaar, van wie hij alleen de voornaam kende, en het nummer van zijn auto.

Raffles zat alleen in de ontbijtzaal van het kleine hotel, nadenkend over de volkomen mislukking van zijn plannen, terwijl Brand een spoorweggids raadpleegde, en een ogenblik daarna terugkwam met de mededeling, dat er binnen een uur een sneltrein zou vertrekken naar New York.

— Dan zullen wij die trein nemen, Charles, zei Raffles, met gefronste wenkbrauwen naar buiten ziende. Ik heb geen rust voor ik de schurk ontmaskerd heb, en naar behoren gestraft, die die lafhartige moord heeft gepleegd.

— Stel er de politie van in kennis, dan is dadelijk alles afgelopen.

— Ik denk er niet aan, Charles, althans voorlopig niet, en niet op de wijze die jij je voorstelt. Natuurlijk zou ik die Spanjaard kunnen aangeven, maar dan zouden wij drieën moeten getuigen. En je moet mij eens vertellen hoe onze aanwezigheid te middernacht op die plek zou zijn te verklaren, evenals het feit, dat ik een gehuurde motorboot in de steek heb gelaten. Het zou weer aanleiding geven tot allerlei vermoedens en nasporingen, en een man in mijn positie doet verstandiger, als hij zich daar niet aan blootstelt. Ik zal wel een middel vinden, om die Spanjaard te straffen. Daarenboven, indien ik hem nu aanstonds ging beschuldigen, zou mij de buit ontgaan, die ik bij hem hoop te vinden. Praat men hier in de stad nog niet over het gebeurde?

— O ja, zij is er vol van, en ik kan je zelfs iets vertellen, waarvan je vreemd zult opkijken. Er zijn namelijk twee douane auto's geweest op de plek van de moord, geen vol half uur nadat wij onze biezen hadden gepakt. Er is een en ander gevonden, dat het niet twijfelachtig kan doen zijn, of er was die

nacht smokkelwaar aangevoerd.

— Toen heeft de politie natuurlijk naar alle richtingen getelefoneerd?

— Ongetwijfeld. Er zijn dan ook drie of vier auto's, met drank beladen, aangehouden, maar die sluwe Spanjaard schijnt door de mazen van het net te zijn heengeglijpt, althans van zijn bezending heb ik niets kunnen vernemen.

— Hij zal ze langs een grote omweg naar de plaats van bestemming hebben gevoerd, zei Raffles schouderophalend. Nu, de man zal mij niet ontlopen, reken daar maar op. En laten wij nu maar vast naar het station gaan, het is tamelijk ver van hier.

Brand ging de rekening betalen, en daar de drie mannen op dit ogenblik geen bagage hadden, zo konden zij zich dadelijk naar het station begeven, stapten daar in de trein naar New York, en bereikten die stad in de loop van die zelfde namiddag. Het was nu te laat om onderzoek te gaan doen inzake de nummerplaat van de smokkelauto, en Raffles vergenoegde zich er dus mede, enige voorlopige voorbereidselen te maken.

De drie mannen namen hun intrek in een derderangs hotel in de Italiaanse wijk, waar zij weinig gevaar zouden lopen door de politie te worden lastig gevallen. Trouwens, alle drie hadden zeer goed nagemaakte passen, die hen machtigden, zich binnen de Verenigde Staten op te houden.

Geld had Raffles nog in overvloed dus daarom behoefde hij zich niet te bekommeren.

Nog diezelfde avond begaven hij en Brand zich op weg, en huurden een van die kleine huizen in Parkway Village, Jamaica, op de grens van Flushing, waar zij bij een vorige gelegenheid ook gewoond hadden en waar het hun best bevalen was.

Het was vrij ver van het centrum, maar Manhattan was langs drie verschillende voortreffelijke autostrades in een half uur te bereiken. In ieder geval was het verblijf in zulk een huis, heel wat veiliger en gemakkelijker dan het vertoeven in een drukbezocht hotel, waar men bloot stond aan allerlei lastige vragen en onderzoekende blikken.

Want die hotels worden herhaaldelijk bezocht door de politie, die er komt zoeken naar emigranten, die langs onwetige weg het land zijn binnengekomen, soms naar misdadigers, en altijd naar gesmokkelde drank.

Toen dit zo geregeld was, ging Brand alleen bij de meubelbewaarplaats de goedgesloten koffer halen, welke daar enige maanden in bewaring was geweest en waarin Raffles een aantal van zijn voortreffelijke vermommingen had gesloten.

Toen dit kostbare stuk eenmaal veilig in huis was, kon Raffles het er voor houden dat hij volkomen was uitgerust voor zijn veldtocht. Die nacht sliepen de drie mannen op niets anders dan drie inderhaast gekochte matrassen, maar de volgende dag werd Henderson er aanstonds op uit gezonden, voor de nodige meubelen te gaan zorgen. Om zo weinig mogelijk de aandacht te trekken, bracht Henderson zelf met een gehuurde vrachtauto die meubelen over. Zij bestonden slechts in drie eenvoudige ledikanten, enige tafels en stoelen, een bescheiden buffet, keukenbenodigdheden en een paar ligstoelen.

Weelderig was het allesbehalve, maar het was ruimschoots voldoende, voor drie mannen, die waarlijk wel andere ontberingen hadden geleden en het maandenlang hadden moeten doen met de blokhutten in het ijzige noorden, waar men dikwijls niets anders vindt dan een met vellen bedekte rustbank die tevens bed is, een kachel, een ruwe tafel en een paar stoelen.

Terwijl Henderson hiermede druk doende was, en alles zo goed mogelijk inrichtte, als de beste behanger de gordijnen ophing en een vloerkleed legde, trokken Raffles en Brand er met de tweedehands auto, die Henderson hen eveneens verschaft had, op uit, teneinde de volle naam te ontdekken van de man, die een auto in bezit had met het nummer S. 20715 — L. 26715.

Daartoe moesten zij op het registratiekantoor zijn, waar Raffles zelf eerst een nieuw rijnummer moest aanvragen.

Een goede fool deed de rest. Een klerk sloep zijn dikke registers open,

keerde al gauw terug met de mededeling, dat een tweezitter, merk Packard van het nummer S. 20715 toebehoorde aan een zekere Alfredo Bonci, die het twee maanden tevoren had aangevraagd.

Hij wist zelfs het adres te geven.

Geheel voldaan keerde Raffles terug naar het kleine buitenhuis, waar hij alles bijna gereed vond, want Henderson had zichzelf overtroffen, en even veel werk verricht als vijf stevige kruiers.

Raffles keek glimlachend om zich heen terwijl de reus er bij stond als een kleine jongen die een pluimpje krijgt, en zei:

— Dat ziet er heel goed uit, en wij zullen het, als het nodig is, gemakkelijk enige maanden hier uithouden. Ik heb het huis voor een half jaar gehuurd, Charles, en het lijkt mij zeer bruikbaar, daar het zo afgelegen ligt, niet te ver van de stad verwijderd is, en een garage heeft, om onze auto in neer te zetten.

— De meubels zijn uit een departementstore, mylord, maar een half jaar zullen zij het toch wel uithouden, als wij er geen al te druk gebruik van maken, merkte Henderson op. Ik heb ook voor een servies gezorgd, en er is al eten in huis, en ik heb met de melkboer afgesproken...

Brand barstte in lachen uit, en riep:

— Je bent een volleerde keukenmeid, James. Wat zouden wij moeten beginnen zonder jou. Wij zullen hier een uitmuntend levante hebben, en je bent een beste kerel.

De reus kreeg een kleur van plezier, en zei eenvoudig:

— Ik heb mijn best gedaan, mijnheer Brand, en meer kan men van een man al niet verlangen. Wanneer wenst u te lunchen, mylord?

— Nu, heb je aan een half uur genoeg, James? vroeg Raffles glimlachend.

— In een half uur zal ik u een maaltijd opdissen, mylord, waarvoor... die Romein, wiens naam ik maar niet kan onthouden, zich niet zou behoeven te schamen. Het was die lekkerbek. U weet wel.

— Luculles, James, hielp Raffles hem lachend op weg. Nu, dan verwachten wij

veel van je.

Intussen was Raffles reeds de huiskamer binnengetreden, die een erker had waardoor men langs drie zijden kon uitzien, hetgeen in sommige gevallen van groot nut kan zijn.

Hij had op straat een krant gekocht, ontvouwde het blad, zocht even, las een kort bericht, en zei toen tot Brand:

— Zij beschouwen het nog altijd als een ongeluk, naar het schijnt, Charles. En zij schijnen het niet vreemd te vinden, dat de makkers van die Jack, die dan toch zeker het ongeluk wel zullen hebben gezien, hun aanvoerder daar maar kalmpjes lieten liggen. De verslaggever van dit blad, die er dadelijk per vliegmachine heen is gegaan, en voor detective heeft gespeeld, schrijft het hieraan toe, dat zij wel gezocht hebben naar het lijk, maar het niet hebben kunnen vinden, en op de vlucht zijn geslagen bij de nadering van de patrouille auto's.

— Is er nog iets ontdekt van de drie smokkelschepen?

— O, zeker, die zijn niet ver van Grand Manan Eiland achterhaald; leeg natuurlijk. En daar de smokkelaars elkander niet gauw zullen verraden, kon de douaneboot niets anders doen, dan onverrichter zake weer aftrekken, onder het honend gelach van de smokkelaars.

— Zouden die reeds weten wat er geschied is?

— Dat denk ik niet, tenzij zij een of ander draadloos bericht hebben kunnen opvangen. Ik zelf zal de zaak dus tot klaarheid moeten brengen. Wij zullen vanmiddag eens iets naders trachten te ontdekken aangaande de levenswijze van mijnheer Alfredo Bonci, Charles. Het is van belang dat ik weet wat die man uitvoert. Stil, hier is het adres: River Side Drive. Nu, dat is een heel deftige buurt, waar alleen de rijkdom woont. Het smokkelen schijnt hem geen windeieren te hebben gelegd.

Het gesprek liep over hetzelfde onderwerp nog enige tijd voort, toen verscheen Henderson in de deuropening, en kondigde aan, alsof hij zijn diensten als huisknecht verrichtte in de smaakvolle

woning van Raffles te Londen:

— De lunch is gereed mylord.

De twee vrienden traden de kleine eetkamer binnen, en zetten zich aan tafel.

Zij dachten er zelfs niet aan, Henderson uit te nodigen bij hen plaats te nemen, want zij wisten uit ervaring, dat de reus dit hardnekkig zou weigeren. In een huis, waar dan ook, zo redeneerde hij, was mylord steeds mylord, en hij was de bediende, en een bediende neemt niet plaats aan dezelfde tafel als zijn meester. En zo liep hij nu heen en weer van het kleine keukentje naar de eetkamer, en bracht heerlijke coteletten binnen, gebakken aardappelen, verse sla, en als dessert ananas, koffie en room.

— Het is een godenmaal, James, riep Brand vol geestdrift uit. Wanneer je niet was wie je bent, dan zou je aan het hoofd moeten staan van een school voor koks. Je steekt Savarin, de lijfkok van Lodewijk de Dertiende naar de kroon. Hij is de man, die zich in zijn eigen degen wierp, en zelfmoord pleegde, op een avond, dat de oesters voor een diner niet op tijd waren aangekomen.

— Dat kan ik mij best voorstellen, mijnheer Brand, zei Henderson met volmaakte ernst. Ik zal de naam van die man onthouden; ik moet eens wat meer van hem lezen. Was hij erg knap?

— Hij was beroemd, James, hij verdiende een ministersalaris, en hij stond voor het fornuis met een met goud geborduurde rok en de degen opzij.

— Dat was dom en onpractisch van hem, mijnheer Brand, neem mij niet kwalijk, merkte Henderson op, en daarmee verdween hij, zeker om te bedenken wat hij zou doen, als een biefstuk eens niet goed was uitgevallen.

De beide vrienden lunchten op hun gemak, heel wat rustiger dan zij in geruime tijd gedaan hadden, en vervolgens maakten zij zich gereed tot de nasporingen, welke Raffles wilde instellen. Zij zouden afzonderlijk werken, om zo weinig mogelijk in het oog te vallen. Voor ontdekking van de zijde van Bonci behoefden zij natuurlijk geen van beide te vrezen, want de schurk had hen nog nooit gezien.

Met de auto reden zij naar de stad,

parkeerden de wagen in een garage dicht bij de River Side Drive en namen toen voorlopig afscheid van elkander. Brand zou het huis in het oog houden, terwijl Raffles in de buurt navraag zou doen, teneinde iets naders van Bonci te vernemen.

Het was tamelijk laat in de avond, toen zij elkander bij de garage ontmoetten en elkaar zwijgend begroetten met een glimlach, zoals naar men zegt, de advocaten het deden in het oude Rome, die elkander ook nooit op straat konden voorbijgaan zonder een veelbetekende grijns.

Terwijl Raffles chauffeerde, werd er weinig of niet gesproken, maar nauwelijks zaten zij tegenover elkander in de thans helder verlichte eetkamer, ieder met een dampend bord soep voor zich of Raffles begon:

— Tevreden?

— Vrijwel. En jij?

— Ik heb niet te klagen. Bonci geeft binnen vier dagen een cocktail party in zijn huis.

» Bonci heeft een minnares, geheten Carmen Pirelli, met wie hij zich vaak openlijk vertoont.

» Bonci is lid van een deftige club, en geeft tegenwoordig het geld bij handenvol uit.

» Bonci speelt hoog, en men zegt van hem, dat zijn kelders steeds voortreffelijk gevuld zijn, ofschoon de politie dat nog nimmer heeft weten te ontdekken.

» Hij is veertig jaar, en woont sedert drie jaren in Amerika.

» Hij kwam hier als een arme slokker zonder bepaalde middelen van bestaan, hij wist de gelegenheden aan te grijpen, om zich omhoog te werken, en thans is hij zogenaamd effectenmakelaar.

» Maar de politie staat toch op het punt, eens een nader onderzoek in te stellen naar de effecten, waarin mijnheer Bonci handelt.

» Hij heeft een vaste loge in de opera.

» Hij heeft twee renpaarden, en een prachtige verzameling wapens.

» Nu, dan hebben wij elkaar weinig toe te geven, zou ik zeggen ».

Nogmaals glimlachten de beide vrienden.

den tegen elkander, toen begonnen zij met smaak te eten, en toen zij hun borden geledigd hadden, trad Henderson binnen, en vroeg met een benauwd gezicht:

— Was de soep goed, mylord?

— Uitmuntend, James.

— Dat vind ik fijn, mylord, want ik was bang, dat ik ze te zeer gezouten had, en ik heb al die tijd aan de degen moeten denken van die Franse kok. Kan ik de kalkoen binnenbrengen?

Brand en Raffles schoven hun stoelen tegelijk een weinig achteruit, en keken eerst elkaar, en daarna de reus verwonderd aan.

— Een kalkoen? herhaalde Brand. Ben je daar zeker van, James?

— Heel zeker, mijnheer Brand, en het is een prachtige vette. Ik heb nooit zulk een mooi beest gezien.

— Die zal heel wat gekost hebben, James, meende Raffles glimlachend.

— Geen rode duit, mylord. Hij liep in de tuin, en toen heb ik hem opgevangen en de nek omgedraaid. Hij kon nauwelijks lopen, zo vet was hij.

— Maar ben je niet goed wijs, James, riep Brand verschrikt uit. Vergeet je dan, dat we weer in de beschaafde wereld zijn? Dat is natuurlijk een kalkoen geweest van een buurman, die hem had willen vetmesten voor Kerstmis. Goede hemel, als wij daar maar geen ongenoe-

gen mee krijgen.

De reus keek heel bedremmeld, en stotterde ontdaan:

— Daar heb ik inderdaad niet zo gauw aan gedacht, mijnheer Brand. Alles gaat ook zo snel in ons leven; zo zit je midden in de Sahara, en eet kamelenbult, zo zit je in Hong Kong, en je krijgt zwaluwnestjes op tafel, en een ogenblik later zit je weer in New York, en je mag niet eens een kalkoen de hals om draaien. Zal ik hem naar die heer van hiernaast terugbrengen?

— Gebraden en wel, neen James, dat zou zijn de belediging toevoegen aan de roof. Wij willen maar hopen, dat hij van de ontsnapping van zijn kalkoen niets merkt, maar ik waarschuw je voor een volgende keer.

— Als hij het niet merkt, mylord, dan verdient hij ook niet beter, want het dier woog zeker twaalf pond, maar ik beloof u dat ik voortaan niet zo haastig zal zijn. Ik ga hem halen, en ik hoop dat hij u er niet minder goed om zal smaken.

Vijf minuten later zat Raffles voor een waarlijk magistrale kalkoen, goudbruin, geurig, een meesterwerk van braadkunst en de man, die millioenen geroofd had, aarzelde een ogenblik, of hij het mes wel zou zetten in die kalkoen, die zijn eigendom niet was.

HOOFDSTUK V.

BONCI KNOOPT NIEUWE CONNECTIES AAN

Het huis van Bonci was niet een van de grootste in die buurt, maar hij bewoonde het dan ook in zijn geheel. Het was nog slechts een half jaar geleden het eigendom geweest van een bekende filmster, die er gedurende een deel van de winter woonde, en het voor een appel en een ei verkocht had, uit een gril, louter omdat het haar verveelde, met

alles wat er in en er aan was, meubelen, zilverwerk, een garage met twee auto's, een zeer goed onderhouden tuin.

Het was in de fraaie slaapkamer van dat huis, op de tweede verdieping gelegen, en waarin maar heel weinig veranderd was, sedert de beroemde film-artiste haar plaats had ingeruimd aan de koper van haar huis, dat Bonci ont-

waakte, zich geeuwend uitrekte, belde, en zich plat weer liet neervallen op het bed.

Er verliepen slechts enkele seconden, toen werd de deur geopend, en een negerbediende trad onderdanig binnen, wachtend op de bevelen van zijn meester.

— Hoe laat is het, Jim? vroeg Bonci.

— Twee uur, mijnheer.

— In de namiddag toch zeker? Por Dios, dat is laat. Ik schijn vannacht niet vroeg te zijn thuisgekomen?

— Jawel mijnheer, heel vroeg juist. Het was nog geen één uur in de ochtend.

— Trek de gordijnen maar open. Is het goed weer?

— Het is prachtig weer, mijnheer.

— Maak mijn bad klaar. Zijn er brieven?

— Veel brieven, mijnheer.

De neger kwam met een stapeltje brieven op een zilveren blad op het bed toegetreden.

— Zet maar neer, beval Bonci kortaf. En mijn bad, vlug een beetje. Ik snak naar fris water. Mijn slapen branden nog, en ik heb een smaak in mijn mond alsof ik vitriool gedronken had.

De neger opende een tussendeur, en een ogenblik daarna bewees het klaterevend geplas van het water in een grote, marmeren vloerkuip, dat Bonci op zijn wenken bediend werd.

Deze had zich half opgericht en opende nu onverschillig een paar brieven tot hij besluiteloos een briefje van een vierkant formaat in de hand ronddraaide, zonder postzegel, en waarvan het adres met een krachtige hand geschreven was. Hij wilde het lusteloos laten vallen, bedacht zich, scheurde geeuwend de enveloppe stuk, haalde er het briefje uit, en begon te lezen.

En naarmate hij las, verbleekte zijn gelaat op een zichtbare wijze, en zijn trekken verwrongen zich tot een soort grijns.

Hij keek schuw in de richting van de tussendeur, waardoor hij de neger ijverig bezig kon zien met het bad, las het briefje nogmaals, greep naar de enveloppe, tuurde naar het adres alsof hij

krankzinnig was geworden, verfrommelde toen beide met woeste drift, en verborg het papier onder zijn hoofdkussen.

Na enige ogenblikken riep hij ongeduldig:

— Hoe staat het met dat bad? Komt er nog wat van? Ga maar heen, het is goed zo. Kom mij over een kwartier helpen met kleden.

— Ja mijnheer. Moet ik tegen de butler zeggen, dat hij voor de lunch zorgt?

— Geen lunch, zei Bonci kortaf. Een fles champagne, en wat cakes en vruchten. Ik kan niet eten. Maak dat je weg komt.

De neger was zeker aan een dergelijke behandeling gewoon, want hij verwijderde zich zwiiggend, deed de deur zacht achter zich dicht, en liet Bonci alleen.

Deze kwam langzaam overeind zitten, en staarde met verwilderde blikken naar zijn eigen gelaat, bleek, vol blauwachtige plekken van het nachtbraken, de zwarte haren verward om zijn slapen hangend, dat hij kon zien in de grote spiegel, die tegenover het bed hing.

Hij gromde een Spaanse vloek, stak de hand onder het hoofdkussen, haalde het verfrommelde briefje te voorschijn en las het nogmaals.

Het bevatte slechts deze weinige woorden:

« Mijnheer Alfredo Bonci,

» Hedennamiddag om half drie zal ik zo vrij zijn mij bij u te voegen om met u te spreken over een smokkelonderneming, die voor u zeer groot voordeel kan opleveren, zowel als voor mij. Althans wanneer ik op een wat betere wijze door u behandeld word, als een zekere Jack Malony, u welbekend. »

De brief had geen ondertekening, en het was duidelijk, dat hij persoonlijk bezorgd was, daar de enveloppe geen postzegel droeg.

— Vervloekt. Wat heeft dat te betekenen? Niemand heeft het gezien; niemand behalve zij weet ervan. En dat zij mij zou verraden, het is te dwaas om er een ogenblik bij stil te staan. Maar wat dan? Wat kan het te beduiden hebben? O, maar zij hebben Bonci nog niet. Als het een van de jongens is, die grap-

jes met mij probeert uit te halen, laat hij zich dan voor mij in acht nemen. Misschien is er een achtergebleven, die iets gezien heeft, en als dat zo is, nu dan zal hij ondervinden, wat het zeggen wil, Bonci te bespotten, of hem te dreigen.

Hij lag nog even stil, liet zich toen uit het bed glijden, liep met onvaste stappen naar de badkamer, ontdeed zich van zijn pyjama, en stapte van de marmen treden van het trapje, in het grote bad, vol koel, geurig water, dat de neger voor hem had gereed gemaakt.

Het frisse bad scheen hem te verkwikken, want zijn gelaat had een andere uitdrukking, toen hij weer de slaapkamer binnenkwam, en zich begon aan te kleden.

Hij schelde weer, dezelfde neger van zoëven trad binnen, en hielp zijn meester zwijgend bij het toilet, terwijl deze een stortvloed van scheldwoorden over hem uitbraakte, en hem eens zelfs ruw van zich af duwde, toen de man niet gauw genoeg klaar was met het borstelen van het zwartglanzende haar.

Toen hij bijna gereed was, keek hij op de pendule, en zag dat de wijzers kwart over twee aanwezen.

Toen de neger het vertrek verlaten had, bleef Bonci somber een ogenblik voor zich uitstaren naar de vloer, richtte toen met een ruk het hoofd op, balde de vuisten en gromde voor zich heen:

— Hem bij de deur weg laten sturen? Het zou mij weinig baten, en ik wil weten wie mijn vijanden zijn, of wie mij schade kunnen doen. Laat hij maar komen; ik zal hem wel partij weten te geven.

Hij ging naar een kleine secretaire, trok een lade open, nam daaruit een fraai bewerkte kleine revolver, overtuigde zich dat het wapen geladen was, en liet het in zijn zak glijden.

Hij wierp nog eens een blik in de spiegel, verliet toen de slaapkamer en trad een verdieping lager een fraai gemeubeld vertrek binnen, 'n copy van een der zalen van Trianon, waar op een tafel met vergulde poten, op fijn damast een schaal gereed stond met cakes, en daarnevens een fles champagne in een

zilveren koeler.

Bonci trad dadelijk op de tafel toe, deed de kurk van de fles springen, schonk het glas zo haastig vol, dat de wijn over het damast stroomde, en ledigde het vervolgens in een paar teugen.

Hij stond een ogenblik hijgend stil, schonk zich een tweede glas in, ledigde ook dat haastig, en knabbelde als in gedachten een paar biscuits op.

Telkens prevelden zijn lippen woorden die onverstaanbaar waren. Het was alsof hij voor zich heen telkens die vraag herhaalde:

— Wie heeft het gezien? Wie heeft het gezien?

Een heldere slag van de prachtige porseleinen pendule deed hem als met een schok tot zichzelf komen.

De klank van dat zilveren geluid was nog niet verstorven of de deur ging open en op de drempel verscheen een breedgeschouderd man die met een ernstige glimlach een stap nader kwam, de deur sloot en eenvoudig zei:

— Hier ben ik, mijnheer Bonci.

De Spanjaard die het kristallen glas juist weer had opgeheven, om zich opnieuw in te schenken, beefde zo hevig, dat het glas aan zijn vingers ontgleed, en in scherven op de tafel viel.

Vruchteloos trachtte hij zijn stem tot vastheid te dwingen, toen hij op ruwe toon vroeg:

— Wat moet dat betekenen? Hoe durft gij zo onaangediend bij mij binnen treden? Wie zij gij, en wat wilt gij van mij?

— Heel wat vragen opeens, mijnheer Bonci, die ik naar mijn beste vermogen zal beantwoorden, antwoordde de vreemde bezoeker. Wat het betekenen moet, dat zal de toekomst leren. Hoe ik zo onaangediend bij u binnendring? Wel, het is mijn gewoonte, de bedienden zoveel mogelijk rust te gunnen. Wie ik ben? Dat doe er voorlopig niet toe. En wat ik van u wil? Wel, dat zal ons gesprek wel uitwijzen.

Bonci keek de bezoeker een ogenblik strak aan; hij zag een man voor zich, die wel bijna een hoofd boven hem uitstak, fors gebouwd en toch geen her-

cules, met zeer lichtblond haar, als van een Zweed, doordringende ogen en een litteken, dat van de slaap dwars over de wang tot dicht bij de mondhoek liep, en zijn gezicht aan die zijde enigszins misvormde.

De man was vrij goed gekleed, dat wil zeggen, dat zijn kleren zindelijk waren, maar een heer, wat men in de omgangstaal een heer pleegt te noemen, dat was hij zeker niet. Zijn pantalon miste de scherpe vouw, zijn boord was lang niet smetteloos, zijn manchetten begonnen een weinig te rafelen, en zijn overjas vertoonde kale plekken. Hij sprak het Engels met een licht buitenlands accent, ofschoon hij zich met het grootste gemak scheen te kunnen uitdrukken en ook zag Bonci iets listigs in de ogen van de man, dat hem op zijn hoede deed zijn.

Toen sprak hij langzaam, de ander nog altijd aanziende:

— Gij zijt dus degene, die mij dat vreemdsoortige briefje heeft geschreven?

— Ik was de man, die u een briefje schreef, mijnheer Bonci, maar ik kan niet inzien waarom het vreemdsoortig zou zijn.

De Spanjaard, de bezoeker steeds aanziende, bracht de hand naar zijn binnenzak, en onmiddellijk zei de ander waarschuwend:

— Ik wilde liever dat gij rustig bleef staan, mijnheer Bonci. Wie weet waar uw hand naar toe gaat. Maar neen, ik zie het al, uw revolver zit in de rechterzijzak van uw colbert. Ik vestig er uw aandacht op, dat het heel onverstandig is, zware voorwerpen in uw zak te bewaren. Alle goede coupeurs klagen steen en been, dat wij heren alleen daardoor zo snel onze keurige costuums bederven. Ga dus uw gang, mij iets te willen tonen.

Bonci, die op de waarschuwing dadelijk zijn gebaar had onderbroken, keek nogmaals naar de bezoeker, die de rechterhand in zijn broekzak hield, glimlachte zuur, bracht toen opnieuw de hand naar zijn binnenzak, en haalde er het verfrommelde briefje uit, dat hij langzaam ontvouwde. Toen hernam hij:

— Ik herhaal dat ik gaarne zou weten, wat dit te beduiden heeft.

— Wel, mij dunkt, dat de verklaring voor de hand ligt, hernam de bezoeker, zijn ogen niet afwendend van het gelaat van de Spanjaard. Ik had juist gemeend, dat mijn briefje tamelijk voorzichtig, maar toch duidelijk was, en niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Komaan, mijnheer Bonci, laten wij tot de hoofdzaak overgaan.

— Maar ik weet van niets. Ik ken die Jack Malony helemaal niet; ik heb nooit van hem gehoord, riep Bonci op heftige toon.

— Is dat voor u de hoofdzaak? zei de bezoeker op ironische toon. Dat is voor mij de smokkelwaar, mijn waarde heer. Dat andere zullen wij later dan wel tot klaarheid brengen. Kort en goed, ik bied mij aan als uw medewerker, en ik wil u in staat stellen, met mij een grote zaak op touw te zetten, die ons beiden groot voordeel kan opleveren.

— Gij biedt mij dit aan... terwijl gij weet... terwijl gij vermoedt...?

— O, het een kan zeer goed samengaan met het ander, hernam de bezoeker schouderophalend. Sinds wanneer zou de smokkelaar gauw op de tenen zijn getrapt? Een vijand meer of minder, een kleine duw op het goede ogenblik een val van de rots, de auto, die, door een schone hand bestuurd, op ons wacht en ons haastig wegvoert, wat heeft dat om het lijf?

Bonci was op het horen van die woorden wederom zichtbaar verbleekt, en hij had zijn stem ternauwernood in bedwang toen hij hernam:

— Ik weet niet wat dit alles moet betekenen, herhaal ik u nogmaals. Er moet hier een vergissing in het spel zijn. Ik heb niets met smokkelaars te maken gehad, nooit van mijn leven.

— Komaan, mijnheer Bonci, laten wij de zaak niet langer rekken dan noodzakelijk is, hernam de onbekende op een toon van ongeduld. De champagne, die gij daar drinkt, is afkomstig uit een kist, die drie dagen geleden aan wal werd gedragen in een kleine kreek niet ver van St. Andrews, te middernacht, en, met vele andere, aangevoerd door drie

smokkelschepen, die op Nieuw-Schotland goed verborgen waren geweest, terwijl de gehele onderneming onder bevel stond van Jack Malony, van de man, die gij om het leven hebt gebracht. Gij ziet dat ik goed op de hoogte ben, en dat ontkenning u volstrekt niet zou baten. Wat gij deedt, dat heb ik gezien, twee anderen zagen het tegelijkertijd met mij en uw lot ligt in onze handen.

Bonci was op een stoel neergevallen, niet bij machte zich nog langer staande te houden. Maar hij gaf het nog niet op, en hernam na enige ogenblikken, na zijn droge lippen met zijn tong te hebben bevochtigd:

— Als dat zo zou zijn, hoe komt het dan, dat gij mij al niet reeds lang hebt aangeklaagd?

— Die vraag pleit voor uw verstandelijke vermogens, mijnheer Bonci. Inderdaad moesten er wel dringende redenen zijn, die mij er van terughielden, u aanstonds bij de politie bekend te maken als een lafhartig moordenaar, die een medewerker uit de weg ruimt, om hem niet te behoeven betalen. En zo is het ook. Die redenen bestaan. Laten wij zeggen, dat het voor het ogenblik in mijn belang is u op vrije voeten te laten.

Bonci was weer opgestaan, kwam een paar passen op zijn bezoeker toe, keek hem strak aan, met een dreigend licht in zijn donkere ogen, scheen diep ergens over na te denken, en vroeg toen kortaf:

— Zeg mij uw naam, en laat mij dan

horen wat gij van mij wilt. Verlangt gij geld?

— Ja, geld verlang ik ook, Alfredo Bonci, en ik zal het ook wel krijgen, maar dat is van later zorg. Wat mijn naam betreft, noem mij Hobson, als gij dan zo op een naam gesteld zijt.

— Nu dan, Hobson, neem daar plaats, en laat mij uw plannen horen.

Bonci had op een stoel gewezen, niet ver van de deur, maar Hobson maakte glimlachend een afwijzend gebaar, en antwoordde:

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer Bonci, maar dat zal ik liever niet doen. Die stoel staat wat ver van mij af, ik zou mij misschien moeten omdraaien, en ik wil uw schuttersbekwaamheden niet onderschatten. Voorts heeft men mij gezegd dat er in dit huis wel eens dingen gebeuren, die, u weet wie, in de elektrische stoel zouden kunnen brengen, als zij eens aan de dag kwamen. Geen van uw bedienden heeft mij binnengelaten; niemand weet op het ogenblik dat ik hier ben; het zou u misschien niet eens zo moeilijk vallen, mij ongemerkt uit de weg te ruimen. Dit vertrek ziet er juist uit, alsof er hier of daar wel een goed verborgen deur zou kunnen zijn, waardoor gij mij uitgeleide zou doen, maar dan zou ik niet meer leven, denk ik. Naar het schijnt heb ik goed geraden, te oordelen naar de uitdrukking van uw gelaat. Ik zal dus liever blijven staan, mijnheer Bonci, en u mijn plan ontvouwen.

HOOFDSTUK VI

EEN GEVAARLIJKE ONDERNEMING

Hobson haalde doodbedaard de rechterhand uit zijn broekzak, en nu bleek het dat die vuist al die tijd de kolf van een zware revolver omklemd had.

— Neen, schrik maar niet, Bonci, ik zal het wapen niet gebruiken, tenminste

wanneer je mij er niet toe noodzaakt. Maar het is aangenamer met elkaar te spreken, als wij niet iedere minuut moeten vrezen, een kogel tussen de ribben te krijgen. Blijf staan waar je staat, en steek je handen op. Hier heb ik het wa-

pen al; zie je wel, dat je colbert nu veel netter valt? Ik blijf er bij, dat een gentleman nooit zulke zware dingen bij zich moet steken.

Hobson woog het wapen dat hij de ander had afgenomen, even op zijn hand, liet het toen in zijn eigen zak glijden en zei, met een zucht van verlichting:

— Dat is een pak van mijn hart, en nu kunnen wij ook rustiger praten. Ik zal maar met de deur in huis vallen, Bonci. Ik weet een voortreffelijk zaakje, dat ik heel zeker zelf zou hebben opgeknappt als het mij maar niet had ontbroken aan het nodige bedrijfskapitaal. Ik was juist van plan, de hele onderneming maar op te geven, daar ik nergens geld kon krijgen, toen het toeval, de Voorzienigheid, misschien wel de duivel mij getuige deed zijn van dat kleine, betreurenswaardige intermezzo, hetwelk de levensdraad van Jack Malony zo ontijdig afsneed; de arme kerel was nog geen volle veertig jaar. Want toen bedacht ik onmiddellijk, dat ik in senor Bonci heel zeker een geldschietter zou vinden, die niet zou aarzelen aan mijn billijk verzoek te voldoen.

— Wat is het voor een zaak? vroeg Bonci kortaf.

— Cocaine, en drank. Het is een kwestie van millioenen, als het goed wordt aangepakt. Je begrijpt wel, dat ik niet zo dwaas ben, je reeds nu biezonderheden mee te delen, maar ik kan je wel zeggen, dat over drie dagen een groot schip een kolossale voorraad smokkelwaar op een gunstig punt zal aanvoeren.

— Zonder te worden aangehouden? vroeg Bonci, die belang in de zaak scheen te gaan stellen.

— Men zal het niet kunnen aanhouden, want men zal het niet zien.

— Houdt gij mij voor de gek? riep de Spanjaard woedend. Ik verzeker u, dat de Amerikaanse douaniers goede ogen hebben.

— Al hadden zij Argus ogen, zij zouden het schip niet kunnen zien, want het is een duikboot. En geen kleine ook. Dat verzeker ik u. Het is een Engels vaartuig, en een van de grootste, die er ooit gebouwd is. Het verging enige maanden geleden met man en muis tij-

dens een manoeuvre. Men zocht er wekenlang vruchteloos naar. Maar er bestaan lieden, die dingen kunnen verrichten, welke voor anderen onmogelijk schijnen. Met behulp van een andere duikboot is dat grote schip gelicht, vervolgens van zijn plaats gesleept, en bruikbaar gemaakt. Vindt gij het zo merkwaardig, om mij zo wantrouwend aan te zien? Klinkt het onmogelijk?

— Dat zeg ik niet, antwoordde Bonci langzaam. Zulke dingen zijn zeker uitvoerbaar. Maar ik heb slechts van een enkele man ter wereld gehoord, die de beschikking heeft over een duikboot en stoutmoedig genoeg zou zijn, iets dergelijks te wagen.

— Hoe is de naam van die man?

— Hij heet John Raffles, antwoordde Bonci, terwijl hij de ander strak aanzag. Ik weet zeker, dat hij de beschikking heeft over een uitmuntende duikboot, en technische kennis in overvloed om te doen, wat gij mij zoëven verteld hebt. Kent gij de man, wiens naam ik daar noemde?

— Misschien, antwoordde Hobson, schijnbaar achteloos met zijn revolver spelend. Maar wat doet een naam ertoe? Is het niet voldoende, als wij die grote duikboot veroverd hebben, en haar geschikt hebben gemaakt voor ons doel? Zij kan voor een waarde van honderduizenden aan drank smokkelen, en voor millioenen aan bedwelmende middelen. Laat ons kort zijn. Wat kan u een naam schelen? Ik stel u voor, mij met uw kapitaal te helpen.

— Veronderstel dat ik toegaf, begon Bonci weer langzaam, wat zouden uw voorwaarden zijn?

— Ieder de helft, antwoordde Hobson levendig. Mij dunkt dat dit een billijke verdeling is. Het is waar, dat gij het kapitaal levert, maar ik lever het idee, wat men zou kunnen noemen goodwill. En die is eigenlijk veel meer waard dan vijftig procent.

— Indien ik toegeef, zult gij mij dan onmiddellijk de plaats aanduiden waar de ontscheping moet geschieden?

— Ik zou u die plaats kunnen noemen, en gij zoudt er toch niets aan hebben, antwoordde Hobson, terwijl hij

Bonci van terzijde een weinig spottend aanzag. De duikboot kruist voorlopig op zee, een paar mijlen van de plek waar de ontschepping zal plaats vinden, en de kapitein wacht slechts op mijn sein, hetwelk hem zal mededelen, ten eerste dat de weg vrij is, en ten tweede dat ik het geld heb gevonden. Als het kan, moet alles morgennacht zijn afgelopen. Bedenk dat zulk een gelegenheid zich niet nogmaals aanbiedt. Maar wat het sein is, dat zeg ik u niet, voor wij samen op de plek zijn. Gij moet mij niet kwalijk nemen, als ik voorzorgsmaatregelen neem. En gij zoudt er zelfs niets aan gehad hebben, als gij mij hier zoudt hebben overvallen en gedood, want gij moet wel begrijpen, dat ik de papieren, waarop de kapitein en ik ons plannetje hebben uitgewerkt, niet bij mij draag. Ik wist met wie ik te doen kreeg.

De uitdrukking van woede en teleurstelling, die op het gelaat van de Spanjaard verscheen, bewees maar al te duidelijk, dat de bezoeker zich inderdaad in een zeer gevaarlijke toestand had bevonden.

Bonci stond een ogenblik somber voor zich uit te staren, richtte toen plots het hoofd op, en vroeg:

— Hoeveel zou de opbrengst ongeveer bedragen?

— Als alles verkocht werd, op zijn minst anderhalf millioen.

— En hoeveel vraagt de kapitein voor zijn voorraad?

— Vierhonderd duizend dollars, contant.

— Dus ik zou die vierhonderd duizend moeten fourneren, en gij geen cent, terwijl wij toch de opbrengst zouden moeten delen?

— Laten wij zeggen, dat ik van mijn helft uw tweehonderd duizend terugbetaal, maar verder ga ik ook heel zeker niet, hernam Hobson. Bedenk dat gij niets kunt doen zonder mijn hulp. En ik herhaal u nogmaals, dat de zaak volkomen veilig is, en dat alles zo geregeld is, dat succes niet kan uitblijven. Maar gij begrijpt wel, de kapitein wordt een weinig ongeduldig, en dreigt dat hij zich tot een ander zal wenden. Ikzelf zou ze-

ker wel naar een andere geldschietter zijn gegaan, als ik niet van te voren had geweten, dat dit toch nutteloos zou zijn. Daarentegen wist ik zeker, dat gij wel zo verstandig zoudt zijn, mij behulpzaam te zijn, niet alleen omdat het u veel voordeel zou opbrengen, maar ook om uw eigen hals te redden. Toegeslagen?

De Spanjaard stond een weinig van Hobson afgekeerd, en deze kon dus niet zien, welk een moordzuchtig licht er voor een kort ogenblik in de zwarte ogen flitste.

Het was alsof Bonci ernstig nadacht en toen wendde hij zich weer tot Hobson met de woorden:

— Ik zal er over denken. Morgen zal ik u mijn besluit laten weten. Geef mij uw adres, opdat ik u kan bezoeken.

Hobson liet een kort lachje horen, en antwoordde spottend:

— Dat zou je wel willen. Geloof je dan werkelijk met een kind te doen te hebben? Zo dwaas zal ik niet zijn. Als je je wilt bedenken, goed, maar dan kom ik morgennamiddag persoonlijk weer terug, om je besluit te horen. Wacht eens, ook dat is mij te gevaarlijk. Je zoudt mij wel eens een hinderlaag kunnen leggen. Thans heb ik je kunnen ontwapenen, ik ben ongemerkt door een openstaand raam naar binnen gestapt, maar die truc zou morgen misschien niet lukken. Wij zullen dus afspreken, dat wij elkander morgenmiddag om drie uur treffen bij de fontein aan de westzijde van Central Park. En daar moet ik de besliste toezegging hebben, dat je morgen met het geld op de propen zult komen, en je geheel aan mijn leiding zult toevertrouwen, of er komt niets van de zaak.

— En waarom zou ik u moeten vertrouwen? riep Bonci grimmig uit. Ik ken u volstrekt niet. Zulke waren moeten contant betaald worden, dat weet gij natuurlijk ook wel, en wie zou u belletten, mij op een afgelegen gedeelte van de kust te vermoorden, en u van de vierhonderd duizend dollar meester te maken? Gij kunt mij immers best wat op de mouw hebben gespeld?

Hobson scheen even na te denken, en

zei toen schouderophalend:

— Misschien kunt gij wel gelijk hebben. Welnu, wij zullen het zo inrichten, dat gij hoegenaamd geen gevaar loopt. Breng voor mijn part zes of acht vrienden van u mee, maar reken er dan ook op, dat gij die schadeloos zult moeten stellen voor hun stilzwijgendheid. Vrienden van smokkelaars doen soortgelijke dingen meestal niet voor niets. Morgenmiddag precies om drie uur bij de fontein in het Central Park. Ik reken op je hulp, Bonci.

De bezoeker had zijn hoed opgezet, en stond reeds bij de deur. Daar wendde hij zich nog eens om, en vroeg op veelbetekenende toon:

— Hoe staat het met het geval van Jack Malony? Zou je maar niet liever dadelijk bekennen, Bonci? Komaan, tussen compagnons...

— Ik beken niet, en ik zal nooit bekennen, antwoordde Bonci koeltjes. Want ik heb reden om te geloven, dat je je nog wel eens zoudt bedenken, mijnheer Hobson, alvorens in het openbaar als getuige tegen mij op te treden.

— Nu, zoals je wilt, zei Hobson schouderophalend. Tot morgen dan.

Hij knikte de Spanjaard nog eens toe, en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten. De deur kon nauwelijks achter hem gesloten zijn, of Bonci was met een paar stappen bij de deur, die naar een zijkamer voerde, en trok ze open. De neger stond grijnslachend bij de drempel, en zei:

— Ik ben op mijn post, meester.

— Je hebt dus tijdig het sein gehoord, je hebt alles verstaan wat die man gezegd heeft?

— Alles, meester.

— Luister dan goed naar mij, en handel vlug. Volg die man onmiddellijk, vind zijn huis uit, zelfs zijn kamer, bespioneer hem, en kom mij dadelijk het resultaat melden. Haast je wat, voor hij uit het oog is verdwenen.

De neger sloop weg, vlug en geruisloos, Bonci had alle reden om er van overtuigd te zijn, dat hij door die man op zijn wenken zou worden bediend...

Hij ging naar de schoorsteenmantel, waar hij zoëven had gestaan, wierp een

vluchtige blik op de goed verborgen drukknop, die in een der krullen van het houtwerk was aangebracht, en mompelde zacht voor zich heen:

— Het is geen kwaad bedachte inrichting; die nikker is mij van groot nut, en wie gij ook moogt zijn, mijnheer, je hebt de langste tijd geleefd. Mensen als jij zijn lastig, en moeten verdwijnen.

Blijkbaar in de beste stemming van de wereld, liet Bonci zich in een gemakkelijke stoel neer. Hij zat bijna onbeweeglijk een vol uur stil, tot de deur weer geopend werd, en Jim, de negerbediende, binnentrad.

— Welnu? vroeg Bonci levendig, terwijl hij opsprong.

— Het is in orde, meester, antwoordde de neger, met een grijnslach, die al zijn grote, witte tanden ontblootte. Ik ben hem gevolgd in een taxi en ik weet waar hij woont. Hij schijnt werkelijk Hobson te heten; tenminste onder die naam is hij bekend, en hij woont in een groot huurhuis, op de vierde verdieping, in een paar, eenvoudige kamers. Hij scheen het niet breed te hebben, zei de portier, en zocht naar werk.

— Ben je iets te weten gekomen omtrent zijn gewoonten?

— Ook dat meester. Hij is bijna nooit thuis, eet in een klein restaurant in de buurt, en des avonds gaat hij zonder mankeren om elf uur naar bed, en slaapt dan door.

— Zou men, luister eens goed, Jim, zou men, bijvoorbeeld, langs een brandladder en een bordes in de kamer van die man kunnen doordringen?

— Dat zou niet moeilijk zijn, meester. De binnenplaats heeft aan vier kanten overal ijzeren bordessen en brandtrappen.

Bonci was op de neger toegegaan, en scheen nu zijn blikken in de zijne te willen boren.

Toen zei hij op zachte toon, maar met de grootste nadruk:

— Luister nu eens goed naar me, Jim. Je weet dat je leven in mijn handen is, en dat een enkel woord aan een politieagent, je onverbiddelijk wegens moord zou laten hangen. Welnu, die man, die Hobson, staat mij in de weg en moet

verdwijnen. Of je het zelf wil doen, of laten opknappen door mensen, die je kunt vertrouwen, maar met wie ik niets te maken wil hebben, dat is jouw zaak. Wanneer dat zaakje is opgeknapt, dan zoek je met de grootste zorgvuldigheid zijn papieren na, en je brengt me alles wat je maar kunt vinden.

De neger had even heftig gesidderd, maar nu boog hij het hoofd met het zwarte kroeshaar als een geslagen hond en antwoordde toonloos:

— Wat gij beveelt, meester, dat zal gebeuren. Ik kan niet anders. Wanneer?

— Vannacht nog. Morgen zou het te laat kunnen zijn.

De neger scheen nog iets te willen zeggen, bedacht zich, en ging ruggelings het vertrek uit, de ogen vol angst op zijn meester gericht.

Bonci stak een verse sigaret aan, alsof hij daarmee de zaak als afgedaan beschouwde. Toen de deur dicht was, bromde hij vergenoegd voor zich heen:

— Als het die zware duivel lukt, dan behoeft ik in jaren niets meer te doen. Twee grote slagen, in zulk een korte tijd, Bonci, het schijnt dat je geluksster nog niet is getaand. En nu zullen wij eens zien, hoe Carmen het maakt, en haar mededelen wat er gaande is. Wij moeten ook alles nog voor de cocktailparty van aanstaande Vrijdag in orde maken.

* * *

De dag verstreek, de avond viel, New York ontwaakte tot een koortsachtig leven van vermaak en helle gloed, die overal uit de dancings en de grote hotels naar buiten straalde. De avond maakte plaats voor de nacht, maar Bonci wist wel, dat zijn slaaf, die door de banden der misdaad aan hem verbonden was, zou doen wat hem was opgedragen.

Het was bijna twee uur toen hij heel zacht hoorde kloppen op de deur van de slaapkamer.

Hij liep snel door het grote slaapvertrek, opende voorzichtig de deur, trok de wankelende neger naar binnen, sloot de deur weer, en vroeg op hese toon:

— Welnu?

— Het is gedaan, meester. Uw bevel is opgevolgd; de man, die uw vijand

was, leeft niet meer.

— En de papieren?

— Hier zijn ze.

Met koortsachtige haast griste Bonci de neger enige papieren af, waarvan de hoeken met bloed bevekt waren, keek ze vluchtig in, en zei toen met een diepe zucht:

— Dat zijn ze. Dit is de plek, met de namen er bij, en een heel systeem van seinen. Ik ben tevreden over je, Jim. Zeg mij gauw, hoe ging het in zijn werk?

— O meester, laat het mij niet behoeven te verhalen, antwoordde de neger sidderend. Ik deed het zelf; ik overviel hem in zijn slaap, na langs de ladders te zijn binnengeklommen, en voor hij wist wat er met hem geschiedde, had ik hem mijn mes tussen de schouderbladen gestoken. Kunt gij... mag ik gaan? Ik gevoel mij koud, het is mij alsof ik ga sterven.

— Men sterft niet zo gauw, Jim, antwoordde Bonci spottend. Maar ga nu maar; ik dank je voor de dienst die je mij bewezen hebt, en ik zal hem weten te belonen.

Bonci besteedde nog een gedeelte van de nacht om de papieren te bestuderen en toen ging hij slapen. En hij sliep vast, blijkbaar niet bezwaard door de dubbele misdaad, die hij had bedreven. Hij stond vroeg op en begon aanstonds alle maatregelen te nemen, die er nodig waren met het oog op zijn expeditie naar de kust, op 'n vijftigtal mijlen ten noorden van St. John, waar de duikboot volgens de papieren de waar zou afzetten.

Vroeg in de namiddag van die dag vertrok hij, om ter plaatse alles in het geheim te gaan voorbereiden.

Hij huurde grote vrachtauto's, hij wachtte te St. John de komst af van een aantal mannen, die hij wist te kunnen vertrouwen, en op het afgesproken uur begaf hij zich naar de plek, duidelijk in de papieren aangegeven.

Juist om een uur begon hij met het geven van zijn seinen. Hij wachtte, maar er werd niet teruggeseind. Hij gaf de moed echter niet zo gauw op, maar herhaalde de tekens, die uit rooksignalen bestonden.

Het bleef stil, niets roerde zich op de zee, er was geen vaartuig te zien, geen zeilschip, geen roeiboot nog het minst van alles.

Maar al bleef het stil op zee, aan de kust werd het toen plotseling roerig. Want van alle kanten kwamen eensklaps douanebeambten opdagen, alsof zij uit de grond verreezen. Wellicht hadden zij de seinen gezien, misschien was de zaak verraden, hoe het ook zij. Bonci wist slechts op het nippertje, en zeker bevestigd door het lot, te vluchten, en onherkend te ontkomen.

Die nacht kon hij onmogelijk door-

reizen naar New York, want daartoe was het reeds te laat. Woedend en buiten zichzelf van teleurstelling, in zijn verwachtingen bedrogen, bracht hij de nacht door in een klein hotel, en reisde met de eerste de beste trein des morgens naar New York terug.

Daar wachtte hem een verrassing, die nog heel wat onaangener was...

In de afgelopen nacht hadden inbrekers zijn huis bezocht, en er ongeveer alles uit weggehaald wat waarde had, terwijl de brandkast was opengebrouwen en leeggeplunderd.

HOOFDSTUK VII

DE GEESTVERSCHIJNING

Wie of wat Bonci dan ook mocht zijn, hij was een man, die zich niet zo gauw overwonnen verklaarde.

De onderneming bij St. John was weliswaar mislukt, en hij begon zelfs aan een complot te denken, door Hobson tegen hem op touw gezet, maar in elk geval had hij aan zijn wraakzucht voldaan. Hobson was dood.

Het behoeft geen verwondering te wekken, dat hij van de inbraak met geen woord kikte tegen de politie. Want die zou nauwkeurig onderzoek hebben ingesteld. Hij was een voorzichtig man, Bonci. Maar hij ging verder; hij dacht er niet aan, om deze redenen de cocktail-party af te gelasten, of zelfs maar uit te stellen, dat in zijn huis gevierd zou worden.

Integendeel, hij wilde zijn vijanden tonen, dat hij nog de oude was, en zich niet door tegenslagen van de wijs liet brengen. Geld had hij genoeg, 't zilver-

werk kon vervangen worden door ander.

Wij vergaten nog mede te delen, dat de ongelukkige neger Jim, die de bezittingen van zijn meester had willen verdedigen, door de inbrekers vrij ernstig gewond was, en door zijn eigen moeder werd verpleegd, in het kleine huisje, dat zij in het zuiden van de stad bewoonde.

Op de avond van de ontvangst was alles in volkomen orde. De butler was op zijn post, en voerde het bevel over een schaar hulpbedienden, door een bekende firma geleverd. Er was een koud buffet aangericht, dat bijna boog onder de vracht van fijne spijzen en dranken, er waren twee Jazz-orkesten, er zou worden gedanst, muziek gemaakt, er zouden charades worden vertoond, zoals men ze alleen maar in het zogenaamd Puriteins Amerika kan zien, en men zou zich nog op een andere wijze vermaken.

Carmen was verschenen in een costuum van witte zijde, zo kort en zo laag als de mode het maar even toeliet, en pronkte met vele juwelen in het ravenzwarte haar.

En achter het thans nog gesloten gordijn van het toneel was een geheimzinnig bewegen van de vrolijke jongelieden, die als acteurs en actrices zouden optreden.

Bonci had zelf zijn gasten willen ontvangen op de grote galerij van de eerste verdieping, en omstreeks half tien waren er wel tachtig personen bijeen, dames en heren, tamelijk luidruchtig, van een eigenaardige stand, die het midden hield tussen oorlogswinstmakers en rijk geworden avonturiers.

In de kleine danszaal ging het al spoedig vrolijk toe en de jazzband sloeg, kermde, krijste, en bonsde er lustig op toe.

Het was ongeveer tien uur, toen Bonci, die zich verheugde over het welslagen van zijn feest, op zijn beurt de kleine zaal betrad, waar het koude buffet was aangericht.

Er bevond zich slechts een achttal gasten op dat ogenblik, die vrolijk met elkander spraken, onder het verorberen van een sorbet, een cocktail, een ouderwetse whisky-soda, of een ham-sandwich.

Tegen het buffet, met de rug naar de tussendeur gewend, stond een heer in rok geleund, die rustig een glas sherry stond te genieten.

Bonci liep op hem toe, klopte hem op de schouder, en zei vrolijk:

— Hoe is het, Jameson, moet je niet dansen? Waarom ben je zo laat gekomen? Je bent...

Hij hield plotseling op, en zijn gelaat kreeg een lijkkeur.

De heer bij het buffet had zich langzaam, glimlachend omgedraaid, en Bonci keek in het gelaat van Hobson, die hem een weinig verwonderd, met opgetrokken wenkbrauwen aanzag.

— Een kleine vergissing, Bonci, zei Hobson, zijn glas neerzettend. Je hield mij zeker voor een ander. Maar man, wat zie je bleek? Wat scheelt er aan?

Bonci had zich aan het blad van het

buffet vastgegrepen, wiste zich het zweet van zijn voorhoofd met een zijden zakdoek, en stotterde:

— Neem mij niet kwalijk, ik dacht, ja, het was inderdaad een vergissing... van achteren leek je verbazend veel op een goede vriend van mij. Wel, dat is een aardige verrassing. Ik...

— Maar man, je kunt niet uit je woorden komen, merkte Hobson lachend op. Hoe zit dat zo? Te veel gedronken? Pas maar op, als er een inval zou worden gedaan, zou je er lelijk bij zijn. Ik zal tenminste maar maken, dat ik mijn glas gauw ledig heb.

Hobson wipte het restantje van zijn sherry naar binnen, zette zijn glas neer, en vervolgde:

— Een uitnemend wijntje. Dat zal je een aardige duit gekost hebben, Bonci. En, vertel mij nu eens, waarom je zo dom bent geweest, drie dagen geleden onze afspraak in het Central Park te missen. Je begrijpt wel, dat ik naar een ander ben gegaan, en twee dagen daarna mijn slag heb geslagen. Dat was gister-nacht.

— Gisternacht? stamelde Bonci, geheel versuft. Dus niet eergisteren? Wel, voor de duivel, wat heeft dat alles te betekenen? Ik dacht... mijn hoofd... het is mij alsof ik gek word.

— Dat zou ik ook zeggen; je ziet er althans zo zonderling uit. Ik zou maar wat in de buitenlucht gaan, dan ben je fris, als over een half uur het scherm opgaat.

— Zeg me nog dit ene, Hobson, is gisternacht de zaak gelukt? Is je kapitein met het bewuste verschenen?

— Wel wis en waarachtig. Ik had het geld van een andere schurk gekregen, op het uiterste nippertje.

— Zo, dat is heel mooi, dan wens ik je geluk. En nu ben je zeker hier gekomen, om mij te pesten? Ben je soms ons hele gesprek vergeten?

— O neen. Verre vandaar. Dat zul je gauw genoeg ontdekken, Bonci. Ga je al weg?

Inderdaad had Bonci zich omgekeerd, zichzelf bijna niet meer meester, en op de drempel van de deur liep hij bijna Carmen onderstboven.

Hij trok de verschrikte vrouw met zich mee naar zijn werkkamer, sloot de deur, drukte haar neer op een stoel, en siste, op en neer lopend als een tijger in zijn kooi:

— Ik ben bedrogen. Ik ben op een onbegrijpelijke wijze voor de gek gehouden. Het is mij alsof ik duizel. Hobson is niet dood; hij stond zoëven springlevend voor mij in de buffetzaal en het was alsof hij mij bespote.

— Niet dood, stamelde Carmen verblekend. En Jim...?

Inplaats van op die vraag te antwoorden, sprong Bonci letterlijk op zijn telefoontoestel toe, draaide een nummer, sprak enige ogenblikken op gejaagde toon.

— Dat is om gek te worden. Jim is helemaal niet bij zijn moeder. Zij heeft hem vier dagen geleden voor het laatst gezien, toen hij kwam, om afscheid van haar te nemen. Hij zei dat hij naar Zuid Afrika vertrok.

— Naar Zuid Afrika, stotterde de vrouw verbijsterd. Maar dan is... dan was het ook niet Jim, die je naar die Hobson hebt toegezonden.

— Natuurlijk niet, antwoordde Bonci ruw. Maar vervloekt, wie is het dan geweest? Dan kan het niet anders zijn geweest dan een handlanger van die Hobson, en dus... en dus...

Hij voltooide de zin niet, viel neer op een stoel, met gebalde vuisten, maar sprong toen weer op, en riep op woeste toon:

— Alles is dus een spelletje geweest. Die Hobson heeft gelogen; van dat hele aanbod van zijn kapitein is geen woord waar. Hij was het dus, die hier heeft ingebroken en nu heeft hij de onbeschaamdheid, mij hier in mijn eigen huis te komen sarren. O, maar dan zullen wij toch eens zien, wie aan het langste eind trekt. En kom nu mee Carmen; ik wil niet dat de gasten ons zullen missen.

Hij strikte voor de spiegel zijn witte das recht, bette zijn bezweet voorhoofd, en ofschoon zijn knieën rilden van woede en zelfvernederings, zo stond zijn gelaat toch rustig, toen hij met Carmen de zaal binnen trad, waar de toneelvoorstelling reeds aan de gang was.

Onder luid applaus van het publiek was het fluwelen doek juist gevallen over een tafereel, hetwelk « Amor en Psyche » voorstelde.

Dat zou op een na de laatste scène geweest zijn.

Het laatste moest voorstellen een Sèvres groep.

Het duurde vrij lang, voor het fluwelen doek weer vaneen week en toen stelde het toneel heel wat anders voor dan Sèvres porselein.

De scène was op een geheimzinnige wijze verlicht door een onzichtbare lichtbron, en stelde een berglandschap voor, woest en verlaten en waarop de maan grillige schaduwen toverde.

Het publiek begon verwonderd te fluisteren, en keek toen wat aandachtiger toe.

In het midden van het toneel, op een soort plateau, stonden twee mannen onbeweeglijk tegenover elkaar.

Zij stonden in een houding, juist als worstelaars.

Toen kwam er beweging in die schijnbaar roerloze gestalten. Beiden wendden langzaam het gelaat naar het publiek, en ergens in de donkere zaal gilte een vrouw. Toen hief eensklaps een der mannen de ander op, hem bij het middel vattend, en die verdween plotseling uit het oog, alsof hij in een afgrond stortte.

Nu was het bleke gelaat van de ander vol naar het publiek gewend, door het violette licht van de schijnwerper beschenen.

Het was het gelaat van Alfredo Bonci, vertrokken, lijkkleek, vreselijk om aan te zien.

Toen rees onder hem, langzaam een gedaante op, met groenachtig gelaat, wijdopengesperde ogen, een gelaat dat van doodsangst sprak; die gedaante hief langzaam de arm op en wees met uitgestrekte, dreigende vinger naar een hoek van de zaal, en scheen daar iemand aan te wijzen, terwijl een zware, beschuldigende stem de woorden uitsprak:

— Jij deed het, Bonci. Moordenaar. Laffe moordenaar.

Weer klonk een snerpemde vrouwen-gil, en toen een schelle stem, die kreet:

— Houdt op. Weg dat gezicht. Het

is waar, wij bekennen. Weg. Maak licht.

Men hoorde de val van een lichaam, plotseling werd het licht in de zaal, de gordijnen vielen toe, en men zag Bonci verwilderd, witter dan de dood, terzijde staan, met twee zware handen op zijn schouders.

Hij deed een vliegensvlugge greep naar zijn zak, en had reeds zijn revolver gegrepen om zich een kogel door het

hoofd te schieten, maar de beide detectives, naast hem, waren hem te vlug af, en het volgende ogenblik was hij geboeid en werd hij weggevoerd.

Maar toen men eens ging zoeken naar de zogenaamde Hobson, die het gehele toneel had voorbereid en gespeeld, toen was er geen spoor meer van hem, noch van zijn helpers te ontdekken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Er wordt een man vermist

